

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

26 Temmuz 2018

Yıl:1

Sayı:15

Fiyat:2 TL

www.yenidemokrasi1.net

ISSN:2630-5526

TARİHSEL BELLEK

İşgal Özgürleştirir Mi?

20 Temmuz 1974'te Karaoğlan, Kıbrıslı "Türk"leri, Kıbrıs'lı Rumlar'ın "baskılarından" kurtarmak için ve adanın kuzeyini "özgürleştirmek" için emir verdi orduya. Milli duygular kamçılanmış bir şekilde harmanlanarak "şanlı Türk ordusu"nun adaya müdahalesi, o zamanki basın yayın organlarında ve TRT'de flaş haber olarak verilmeye başlandı. ■ s.23-24

ANALİZ

Seçimler Bitti, Perde Açıldı, CHP Yine Aynı, Hep Aynı!

24 Haziranda yapılan seçimlerle ilgili değerlendirme ve gündemler her zaman olduğu gibi hızlı bir şekilde unutulmaya yüz tuttu. "Sandık güvenliği", "çalınan oylar", "ittifaklar", "vaatler" ve daha neler neler üzerinden daha bir ay bile geçmeden unutulup gitti. ■ s. 8

DÜNYA

Haydutlar Meclisi NATO'da Trump'ın Haraç Şovu

Geçtiğimiz günlerde Brüksel'de NATO haydutlar meclisinin toplantısı öncesinde ve toplantı oturumlarında Trump'ın şovlarına tanıklık ettik. ABD Başkanı Donald Trump'ın toplantı öncesi açıklamaları dikkat çekiciydi. ■ s. 16

kalıcı OHAL'e karşı

sürekli

MÜCADELE!

Ritimlerin Büyüsü: Müzik

Müzik, duygu ve düşüncelerimizi etkileyen; acıların, sevinçlerin, özlemlerin vb. insana dair yaşanmışlıkları ve yaşanılması olası olan duygu ve düşüncelerin enstrüman yardımıyla tek veya çok sesli seslendirilmesidir.

“Müziğin gerçekçi öz yapısı, müziğin ne denli derin ve doğru, kapsamlı ve içtenlikle kendi kişisel ve tarihsel oluşuma anda kaynaklanan sorunları insanlığın gelişmesi içerisinde varlığını hep koruyan önemi açısından yeniden üretebildiğine ve uyarlanabildiğine bağlıdır.”

Müziğin oluşumuna etki eden duygular, insanın siyasal, toplumsal ve sosyal, ekonomik yaşamı içerisinde gelişir. Coğrafi özellikleriyle bütünleşerek gelişim gösterir. Örneğin Karadeniz Bölgesi'nde sarp arazide, yağmurun, yağışın altında fındığını, çayını toplayan köylü ile Kürdistan'da sıcağın altında pamuk toplayan, ekin biçen köylünün ruh hali ve çalışma temposu aynı değildir. Bu farklılık enstrüman ve sözlere de yansır.

Müziğin dile gelişti duygulardaki değişime; acı, sevinç, inanış, yakarış, isyan ediş vb. farklı dallara ayrılır. Çok çeşitli seslere dönüşür. Coşkulu türkülerden oyun havalarına, ilahilere, semahlara, bozlaklara, uzun havalara, yol havalarına kadar uzanır, farklı ses ve renklere bürünür.

Müzik sadece 'an'da yaşanan duygulara göre şekillenmez, ki ana yön veren de dünyanın sentezidir. O nedenle müzik toplumsal bellek özelliği taşır. Sayısız türkünün, semahın, ilahinin, uzun havanın... Söz yazarı, besteleme emekçi halkın içinden çıkan ozanlardır.

“Ritim ve melodiler birer yansıma olarak öfkenin yumuşak başlılığını, yürekliliğini, ölçülüğünün ve bunların karşıtlarının gerçek özüne aynı zamanda da öteki etnik duyguların ve niteliklerin kendine özgü yapısına

Müziğin enstrüman ve sesle birleştiğindeki etki gücü, melodi ve ritimlerin büyü, motivasyonu tetikler. Kimi zaman haksızlığa, öfkeye kimi zaman da boyun eğmeye, çaresizliğe insanı sürükler.

parasını denkleştiremeyen gencin isyanı vardır.

Kimi kültürlerde arabesk müzik başkaldırı ve isyanı simgelerken ülkemizde arabeskte ise boyun eğme, boş vermişlik vardır. “Bu insanlardan da bu dünyadan da bir şey çıkmaz”, “bu düzen böyle gelmiş böyle gider” anlayışını zihinlere kazıma-ya idealizmi egemen kılmaya çalışır.

Pop müzik ise şekere bulanmış mermi gibidir. Gençlerin yaşı gereği toplumsal baskı ve bastırılmışlıkları, duygularındaki değişimi, açlığı, özlemi, sevgiyi kullanarak “aşkıta özgürlük” temasıyla sömürür, yozlaştırır. Birkaç sözcükten oluşan parçalarda kadın ve erkek bedeni, duyguları “erotizm” öne çıkartılarak gençlerin anlık hazlar peşinde koşması sağlanır. Böylece en verimli çağlarındaki gençlik kitesinin politikleşmesi önlenmeye çalışılır. Hatta dinlenen pop sanatçıları-

nın dinleyici kitlesi internet üzerinden onun “sıkı takipçisi” olarak saç modeli, giyim tarzını taklit eder.

Gençleri apolitize etmenin aracı olarak kullanılan arabesk ve pop müziğe karşı halk müziği, protest müziğini halkı örgütlemenin, yabancılaşmanın panzehiri olarak kullanmalı ve müziği gerçek sahipleriyle buluşturmalıyız.

Proleter kültür ve sanat cephesinin dinamosu olan müziğe hak ettiği değeri vererek, marşlarımızla, türkülerimizle dilden dile geniş kitlelerle buluşup onları isyana çağırmalıyız.

Notaların, ritimlerin, melodilerin dini, mezhebi, ulusu yoktur, evrenseldir! Yeter ki biz bu evrensel gücü kitlelerle buluşmanın aracı olarak etkili çabayı harcayalım.

(Bir Yeni Demokrasi okuru)

çok yakındır, ruhsal atmosferimizin değişimine uğrar. Gelgelelim benzer şeyler üzülmeye ya da sevmeye ilişkin, edinilmiş alışkanlıktan, gerçeklik karşısında da aynı tutumu almaya giden yol uzun değildir” der

Aristo. Aristo'nun ritim ve melodilerin gücüne dair değerlendirmesi bugün halen geçerliliğini koruyor.

Müziği insan, acısını ya da sevincini kendi dışındakilerle paylaşma aracı olarak kullanır. İnsanın sosyalleşmesinde ki etkisinin yanı sıra öz kültürünü canlı tutmasına da yardımcı olur.

Müziğin kitleler üzerindeki etkisini keşfeden egemen sınıflar onu dün olduğu gibi bugün de zihinleri uyuşturmak, yozlaştırmak, şovenizmi körüklemek için kullanır.

Halkın bağrından çıkan yüreğinin derinliklerinden gelen bozlakların, uzun havaların, ağıtların karşısına arabesk kültürü, coşkulu oyun havalarının karşısına pop müziğini koyar ve piyasaya sürer.

Türkülerde, ağıtlarda... Halkın gerçekle “yüzleşmesi” vardır; ürünü nü ucuza alan tüccara öfke, oğlunu askerde kaybeden ananın acısı, başlık

Müziğin kitleler üzerindeki etkisini keşfeden egemen sınıflar onu dün olduğu gibi bugün de zihinleri uyuşturmak, yozlaştırmak, şovenizmi körüklemek için kullanır.

Yeni Demokrasi Senin Sesindir. Abone Ol, Abone Bul!

Yeni Demokrasi	6 Aylık	30 TL	12 Aylık	60 TL
Partizan	6 Aylık	26 TL	12 Aylık	52 TL
Yeni Demokrat Gençlik	6 Aylık	16 TL	12 Aylık	32 TL

PTT Hesap Numarası:

Ertan Çıta adına; 14920731

OHAL: Faşizmin Olağan Gerçeği

Kitleleri “olağan” yöntemlerle yönetmenin zorluklarını “demokratik sınırlar” içerisinde kalarak çözemeyen, çözemeyeceğini bilen egemenler, gün be gün derinleşen ekonomik-siyasal krizi aşmak adına hakim olduğu zor aracında çözümsüzlüğün çözümü olan biçimsel ve yönetsel değişikliklere gitmişlerdir. Krizlerle yol alan emperyalist-kapitalist sistemin küresel çapta büyüme, derinleşme eğilimi gösteren krizin boyutunun büyüklüğünün ülkemize yansımaları en yalın haliyle yasallık kazandırılan KHK’lerdeki yasalarda görmemiz mümkündür. Egemenler çürümüşlüğü, çözümsüzlüğünün nedeni olan sistemin kitlelerce sorgulanmasının önüne geçmek, onların kitlesel tepkilerinin önüne geçmek için baskılara, yasaklara eşlik eden manipülatif demokrasi, özgürlükler yalanının en rahat söylendiği aracı; seçimleri devreye sokmuştur.

Seçimler bu çabayı şimdilik perdelemiş atılacak adımlara meşruluk gömleğini giydirmiştir.

Bunun yanı sıra egemenler geniş halk yığınlarının desteği olmadan, onun bir kesimine dayanmadan bugün OHAL’le hayat bulan faşist saldırılarını uygulayabilme şansı olmadığını bilmektedirler. Egemenler ihtiyaç duyduğu bu “desteği” seçimler aracılığıyla sağlamışlardır. Burada da reformist anlayışlar siyasal körlük örneği göstererek kitlelere seçimlere katılım çağrısı yapmış, iktidarın meşruiyet arayışına dolaylı olarak hizmet etmişlerdir.

Emperyalizmin yarı-sömürgesi olan, faşizmin sürekli ve kurumsal olduğu ülkemizde egemen sınıfların baskı aracı devletin, onun kurumsal gerçeğinin bugün Başkanlık sistemiyle formüle edilmesi onun amaç ve hedefleri açısından, sömürenler ve sömürülenler açısından niteliksel olarak neyi değiştirmiştir? Dün Cumhurbaşkanı ve Başbakan’ın, bugün ise Başkan olanın elinde toplanan “yetkilerle” bir diktatörlük tanımı ülke gerçeğinin, egemen burjuvazinin ve onun faşist devlet aygıtının niteliğinin ne dün ne de bugün anlaşılmadığını gösterir. Birey ve Başkanlık özgülünde çizilen bu çalاکalem faşizm tablosu, faşizm gerçeğini gizleyen, kitlelerin bilincini bulandıran bir örtü niteliğindedir. Oysa ülkemizde daha önceki kurumsal işleyişler de faşizmin bir parçasıydı ve parlamento bu faşizmi maskeleyerek yükümlüydü. İktidar sahipleri için aslolan devlet aygıtının daha hızlı ve etkili kullanılması, ha-

kim sınıfların istem ve ihtiyaçlarının daha rahat ve hızla yerine getirilmesidir.

Tüm yarı-sömürge ülkeler gibi T.C. devleti de dünyada yaşanan siyasal, ekonomik, toplumsal değişimlerden başışık değildir. Birden fazla emperyalist ülkeye ekonomik bağımlılığı nedeniyle emperyalist-kapitalist sistemin derinleşen yapısal kriz(ler)in-

den de etkilenmemesi mümkün değildir. Bugün Türkiye’nin yaşadığı kriz, parçası olduğu sistemin kriziyle bağlantılı ve iç içedir. Ekonomik, yönetsel, siyasal krizin aşılması için tercih edilen tüm yol-yöntemler ve sözde önlemler de emperyalizmin onayına uygundur.

Ne sıkıyönetim ilanları ne de yasalaştırılarak kalıcılaştırılan OHAL ile krizin kısa süre de aşılması mümkün gözükmemektedir. Çünkü emperyalist kapitalist sistemde, krizlerin faturası, bağımlılık ilişkileri nedeniyle ekonomileri zaten kırılan olan yarı-sömürgelere çıkarılmaktadır. Doğallığında kriz bu gibi ülkelerde çok daha uzun ve kalıcı tahribatlara neden olmaktadır.

Geçen iki yılda OHAL’in görünür gerekçesi darbe girişimi olsa da o günden bugüne OHAL’in kalıcılaştırılmasının genel nedeni dünyada ve ülkemizde yaşanan ancak dillendirilmeyen ekonomik-siyasal krizdir. Kuşkusuz klik çıkarlarıyla örtüşen içe dönük muhalif odakları susturmak, bastırmak, kadrolaşmak gibi istemler de göz ardı edilmemelidir. OHAL’in en önemli nedeni ise çok yönlü krizin muhtemel sonuçlarına hazırlıklı olmak ve buna bağlı olarak devrimci, demokratik, yurtsever hareket ve örgütlenmeleri baskı altında tutmaktır. OHAL’i sözde “resmen” kaldırıp

bakanlara, valilere, kaymakamlara OHAL ilan etme gibi olağanüstü yetkiler verilmesinin amacı muhtemel sonuçlara dair devleti ve kurumlarını hazırlamaktır.

Darbe girişimi, egemenlerin sözcülerinin söylemiyle bulunmaz “lütufl” olmuş, hazırlıklara bu “lütufl” gerekçelendirilerek başlanmıştır. Aksi halde işçilerin %65 inin asgari ücretle

milyar liradan 525 milyar liraya fırlamıştır. Tüm bu istatistiki bilgilere eğitim, sağlık, üretim vb. alanlardaki güncel istatistiki bilgileri de eklersek OHAL’in “çok ciddi bir ek çözüm kaynağı” olmasına rağmen yine de mevcut kriz gerçeğine istenilen ölçüde çözüm olamadığı görülmektedir.

Bunlara bir de T. Kürdistanı, Suriye Kürdistanı, Irak Kürdistanı ve genel olarak bölgede yaşanan siyasal-askeri çatışmaları, buradan oluşan baskıcı eklediğimizde egemen sınıfların süreklileşen OHAL’e ihtiyaçlarını daha iyi anlarız. Egemen sınıflar önümüzdeki süreçte dünya ve bölgedeki gelişmelerin etkisini daha yoğun bir biçimde yaşarken daha yoğun bir biçimde sınıfsal ve ulusal temelli hak taleplerinin ve mücadelelerin hedefi olacaktır. Böyle bir sürecin “olağan” hallerle yönetilemeyeceği açıktır.

Nazi Almanyası’nın “Gece ve Sis Kararnamesi”nin* günümüz versiyonlarını andırırcaasına çıkarılan yasalar ve yoğunlaşan saldırıların tek başına faşizme karşı mücadeleyi engelleyebilmesi mümkün değildir. Devrimci ve komünistler ciddi hatalar yapmadıkları sürece faşizmin başarılı olma şansı yoktur. Ülkemizde ne yazık ki AKP ile sınırlı olmayan faşizm karşısında hem devrimciler hem de yurtsever hareket uzun süre ciddi yanılgılar sergilemiş, bugüne taşınan faşist yönetime karşı ciddi avantajları kaçırmışlardır. Fakat güçlü görünen faşizm ve onun iktidardaki temsilcileri aslında güçsüzdür ve süreklileşen OHAL ve Başkanlık sistemi tam da bu güçsüzlüğe çare olarak ortaya çıkmıştır. İktidarın gücü asıl olarak muhaliflerinin güçsüzlüğünde; ideolojik bulanıklık ve örgütsüzlüğünde gizlidir.

Kuruluşundan hemen sonra 1925’te başlayan ve o günden bugüne toplam 16 yılı bulan sıkıyönetimler ve OHAL’ler faşist yönetimin dönem dönem daha da derinleşen çelişkilerinin ürünüdür. Böylesi dönemlerde yoğunlaşan saldırılar işçi sınıfının, halkın, devrimci ve komünistlerin, yurtsever hareketin mücadeleleriyle püskürtülmüştür. Bugün Başkanlık sistemi ve süreklileşen OHAL yetkileriyle “geçici” olan “kalıcılaştırılsa” da son sözü her zaman olduğu gibi direnenler söyleyecektir.

*Hitler’in 7 Aralık 1941’de siyasal eylemcilere ve II. Dünya Savaşı’ndaki direnişe “yardım edenlere” hapsedilme ya da öldürülmelerini hedefleyen bir talimatı.

çalıştığı, 20 milyon emekçinin açlık sınırının altında yaşadığı ülkemizde 154 bin işçiyi ilgilendiren grevler gerekçesiz yasaklanamaz, 130 bin kamu görevlisi ihraç edilemez, 120 bini açığa alınamaz, 166 gazete-dergi-tv-radyoya el konulamaz, kayyumlar atanamaz, şirketlerin mal varlığına, sermayelerine el konulamazdı.

Gerekçelerinin hiçbirinin içte ve dışarıda inandırıcılığının zemini olmazdı.

Egemen sınıf sözcülerinin “çok ciddi bir çözüm kaynağı” diye adlandırdıkları OHAL tedbirleri ekonomide olumsuz gidişatı durdurmaya, düzeltmeye yetmemiştir. Toplam dış borç 16 yıl önce 171 milyar lirayken 12 kat yükselerek bugün 2 trilyon lirayı bulmuştur. Sadece özel sektörün dış borcu 240 milyar dolardır. Cari açık 29.4 milyar dolardan 55.4 milyar dolara tırmanmış, enflasyon (TÜFE) 7.74’ten yüzde 11.06’lara çıkmıştır. “Milli gelir” bir yılda 11.6 milyar dolar azalarak 851.1 milyar dolara gerilemiş, kapanan şirket sayısı 2011’den bu yana en büyük yükselişi kaydederek 2016’ya göre yüzde 33 artmıştır. Ülkeye giren “sıcak” para geçen yıla göre yüzde 97.7 oranında azalarak düşmüş, 2002’de iç borçların toplamı 214 milyar lira iken 2018’in ilk üç ayı itibarıyla bu rakam 13 kat artarak 2.8 trilyon liraya çıkmıştır. Emekçilerin bireysel borcu ise 70 kat artarak 7

tarihi yaparken de geleceği kurarken de kadınlar hep vardı:

Bugün De Flormar'dalar!

Geçmişte, dün de, bugün de, gelecekte kadınlar vardı... Kadınlar olacak... Tarih onlarla anlam kazandı/onlarla şekillenecek...

İnsanın gizini çözen de, ateşi bulan da onlardı. Doğayla mücadelede ilk zaferi tadan, doğaya ilk biçimi veren, ilk tohumu atan, hayvanı evcilleştiren de onlardı... Ama ilk tutsaklığı ve köleliği yaşayan da onlar oldu. Bu tutsaklığa, insanın insana kulluğuna karşı ilk direniş ve karşı mücadele kıvılcımını çakan da onlar oldu...

"Toprak ve özgürlük" derken de en önlere yer aldılar. Faşizme, kapitalizme, emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı "devrim ve sosyalizm" derken de geride kalmadılar... "İş-aş-ekmek", "eşit işe eşit ücret", "insanca bir yaşam", "eşitlik", "özgürlük", "demokrasi" ve "her türde sömürüye son" derken de hep onlar vardı... İngiltere'de makine kırıcısı, Fransa'da ihtilalin sembolü oldular. Amerika'da bin yoldaşıyla yakılan New Yorklu tekstil işçisi olup, Chicago'da 1 Mayıs'a kan ve canla taşındılar. Rusya'da kapitalizmin temelini konan dinamit olup "devrim ve sosyalizm" şiarıyla sardılar yerküreyi...

"Cadı" deyip diri yakılan da onlardı. Ataerkil ve tüm gerici sistemlere baş eğmediği, eşitlik, özgürlük ve hak istediği için giyotine götürülen, karşısına dizilen de onlar oldu. "Ev içi köle" olarak evin dört duvarına zincirlenen, zevk nesnesi, neslin devamlılığı için kuluçka makinesi görülen, ücretsiz ev içi emeği sömürülen de onlar oldu. Yine yedek ve ucuz iş gücü görülen de, ilk işten çıkarılanlar da onlar oldu. Onların üzerinden

savaşlar iktidar mücadeleleri yürütüldü. Emekleri, bedenleri, kimlikleri savaş arenasına çevrilip, geleceklere çalınmak istendi, itaat dayatıldı... Ama onlar baş eğmediler ne padişahlara, ne krallara... Ne de zulmün sahibi iktidarlara,

erkek egemen burjuva-feodal sistemlere... Baş eğmediler zulmün, gericiğin önünde. Yoldaş oldular her çağın direnenlerine, savaşanlarına. 18. yüzyılda Olympe de Gougeslere yoldaş olurken, 19. yy'da Paris Komünü'nde sembol oldular. 20.yy'ın proleter devrimlerinden Rosalara, Claralara, Kollantailere, Krupskaya ve Çiang Çinglere...

Günümüz ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinde de özgürlüğü canlarıyla mümkün kılanlara yoldaş oldular... Tarım, tütün, tekstil... Novemedli ya da Tekel işçisi kadınlarla, emekçilerle direnişe tutundular. Flormar'da yaşamı direnişle güzelleştiren, iş, ekmek ve insanca yaşamla birlikte sendikal hak ve örgütlenme özgürlüğü de isteyen kadınlar oldular...

Bugün Petrol-İş Sendikası'na üye oldukları, örgütlenme çalışması yürüttükleri ve yine direnişteki arkadaşlarına destek verdikleri için çoğunluğunu kadınların oluşturduğu, sayıları 127'ye ulaşan Flormar işçisi işten çıkarıldı ve akabinde de direnişe geçtiler. Bizler Flormar direnişini selamlarken başta kadınlar olmak üzere, işçi-emekçi tüm halkımızı direnişi desteklemeye ve büyümeye çağırıyoruz. Biliyoruz ki bu direnişin başarısı

sadece direnişteki işçilerin kazanımıyla sınırlı olmayacak. Aynı zamanda tüm kadınların, işçi sınıfın da kazanımı olacaktır. Ve direnenler cephesindeki umudu daha da büyücektir. Flormar patronunun reklam sloganı olarak kullandığı "kadınlar isterse başarı" şiarını egemenlerin elinden malzeme olmaktan çıkarıp, kadınların hem yaşamın yarısı hem de mücadelenin öznesi olduğunu, tarih yazımında da hep var olduğunu bir kez daha ispatlayacak. Bir kez daha Flormar'da son sözü direnenler söyleyecek.

Bizler orada, Flormar direnişinde;

"Ateşin gizemini bilen tılsımlı kadınlar

Gördük orada

Denizi yatıştırıyorlardı

Azalan kokusunu yeniliyorlardı otların

Bir başka zamanla yamıyorlardı

Günün eksilen yerlerini

Gece büyümesi sözcükler armağan ettik

Taktılar gerdanlarına

Hem yanı başımızdaydılar

Hem fal gibi başka zamanlarda

Fısıltılar rengindeydi gözleri

Usulca açıyorlardı

Göğsümüzdeki yapraklarını esri-menin

Ucuna kadar gidilmiş düşlerdi

Birlikteydik hem

Ve yalnızdık bir bakıma" (Murathan Mungan)

Ama hep direnişle kaldık, direnişle çoğaldık, direnişe kazandık...

(Tutsak Kadın Partizanlar)

HABER TURU

Star Rafineri'de 2 bin 600 işçi zehirlendi

HABER MERKEZİ- İzmir Aliağa'da bulunan Star Rafineri'de çalışan ve yedikleri yemekten zehirlendikleri şüphesiyle hastaneye kaldırılan işçilerin sayısı 2 bin 600'e yükseldi. İl Sağlık Müdürü Bediha Salnur, önceki akşam ve dün gün boyu hastaneye taşınan işçilerin birçoğunun müdahalelerinin ardından taburcu edildiğini söyledi.

Aliağa'da Star Rafineri'de çalışan işçiler, önceki gün Akyıldız adlı yemek firmasının dağıttığı akşam yemeğinde yedikleri düğün çorbası, pilav, İzmir köfte ve prefiterolün ardından fenalaştı. İşçilerin bir kısmı yemeğin hemen sonrasında, bir kısmı ise ertesi sabah Aliağa ve Menemen Devlet Hastaneleri ile Çiğli Bölge Eğitim Hastanesi'ne kaldırıldı.

Metal grevinin yasaklanmasına "hak ihlali" kararı verildi

HABER MERKEZİ- Anayasa Mahkemesi, Birleşik Metal İşçileri Sendikası'nın (BMİS) grevinin 30 Ocak 2015 tarihinde yasaklayan Bakanlar Kurulu kararının anayasada düzenlenen sendika hakkının ihlali olduğuna karar verdi. AYM, sendikaya 50 bin TL de tazminat ödenmesine hükmetti.

BMİS 29 Ocak 2015'te metal iş kolunda örgütlü olduğu fabrikalarda patron sendikası MESS'in sözleşme dayatmasını reddederek grev kararı almıştı. Ancak AKP 22 fabrikada örgütlü 15 bin işçinin grevini 'milli güvenlik' bahanesi ve Bakanlar Kurulu imzasıyla yasaklamıştı.

Sendikanın açtığı davalar ise reddedilmişti.

Zenginin Parası, Yoksulun Canı!

Belirlenen fiyat ne olursa olsun, ellerinin altında bu bedeli ödeyemeyecek geniş bir yoksullar topluluğu olması nedeniyle, gerici ve haksız savaşlarında ölüme sürecektir insan sıkıntısı çekmeyen egemenler, daha fazla para toplamak amacıyla, çocuklarını savaşta kaybetmek istemeyen dar gelirli aileleri hedeflerine almış durumdadırlar.

Birilerinin gizlemeye çalışmasının aksine yaptığı tüm uygulamalarla Osmanlı Devleti'nin bir devamı olduğunu her fırsatta gösteren Türkiye Cumhuriyeti, çıkardığı bedelli askerlik yasaları ile de bunu kanıtlamaktadır. Son bedelli askerlik tartışmalarında ortaya çıkan gerçekler dünden bugüne özünden pek bir şey kaybetmeyen benzer tartışmalardır.

Osmanlı Devleti'nde bedelli askerliğin ilk uygulaması; Yeniçeri Ocağı'nın II. Mahmud döneminde dağıtılması ve düzenli orduya geçilmesi sonrası, 1846 yılında Padişah Abdülmecit döneminde 'Bedel-i Fiahsı' adıyla 'kendi yerine başkasını askere gönderme' şeklinde uygulamaya kondu. Buna daha sonrasında eğer ekonomik durumları iyi olanlardan yani malını mülkünü satmak zorunda kalmadan, 15.000 kuruş olan bedeli nakit olarak ödemek anlamına gelen 'bedel-i nakdi' yöntemi eklenmiştir. Bu şekilde 5 yıllık olan askerlik görevinden muaf tutulma durumu oluşturulmuştur. Bu kanun, farklı tarihlerde çeşitli değişikliklere uğrasa da Türkiye Cumhuriyeti Devleti kuruluncaya kadar yürürlükte kaldı.

Bilindiği üzere Türkiye Cumhuriyeti'nde ilk bedelli askerlik uygulaması 1987 yılında Turgut Özal döneminde çıkarıldı. Toplam 18 bin 433 kişi bundan faydalandı. Daha sonra sırasıyla; 1992 yılında ikinci kez bedelli çıkarıldı ve 35 bin 111 kişi faydalanarak bedelli askerlik yaptı. 1999 yılında üçüncü kez bedelli çıkarıldı ve 72 bin 290 kişi faydalanarak bedelli askerlik yaptı. 99 Depremi'nin ertesinde çıkarılan bu bedelli ile 1,1 milyar TL toplandı. 2011 yılında dördüncü kez bedelli çıkarıldı ve 70 bin 179 kişi faydalanarak bedelli askerlik yaptı. Bu defa devlet 2.2 milyar TL topladı. 2014 yılında beşinci kez bedelli çıkarıldı ve rekor sayıyla 200 bin 338 kişi başvurdu ve 6 milyar TL ile rekor gelir sağlandı.

Bedelli askerliğin gündeme gelmesini sağlayan esas faktör elde edilen ekonomik gelirdir. Faşist diktatörlük en pespaye şovenist kampanyalar örgütlediği ve savaş tamamları çaldığı, Kürt ulusal mücadelesine ve devrim-

cilere karşı haksız savaşını yükselttiği, askerlik üzerinden ve "şehitlik" edebiyatıyla hamaseti körüklediği dönemde dahi "parası olan askere" gitmesin demekten geri durmamıştır. Tüm bedelli askerlik yasaları bu iğrenç şovenizm ve hamasetin yapıldığı döneme denk gelmektedir. Kuşkusuz bu dönemler aynı zamanda sistemin ekonomik buhranının derinleştiği dönemlerdir de. Ekonomik çıkarları için her türlü "milli duyguyu", "şehitlik

yüceltmelerini", "hamaseti" ayakları altına alıp ezmeye hazırdırlar. Faşizm aynı zamanda iki yüzlülük, yalancılık ve kültürel-siyasal soysuzlaşma demektir. Bunun en berrak yansıdığı dönemlerden biri ise "bedelli askerliğin" çıktığı dönemlerdir.

Zenginin, başbakanların, bakanların, müsteşarların, üst düzey bürokratların, generallerin ve komiserlerin çocuklarının bu bedelli askerlik yasasından ilk yararlananlar listesine adının yazılması ise tesadüf değildir. Ki bedelli askerlik olmadığı dönemlerde alınan çürük raporları, çeşitli üç kağıtçılık, iltimas ve kayırmacılıkla bu kesimlerin çocukları askerlik görevlerinden "yırtmayı" başardılar. Ancak bedelli askerlik her "Türk"ün gönlünde askerliğin değil, askerlikten bir şekilde "yırtmanın" yattığı gerçekliğini de bize gösterir. Bu anlamda yüzbinlerce insana cazip gelen bu uygulama hiçbir zaman tepkiyle karşılanmaz, sempatiyle karşılanır. Ama halkın çocuklarının savaş cephelerine sürülme gerçekliğini bu durum hiçbir şekilde

değiştirmemekte hatta onaylamaktadır.

1999'da depremin yaraları sarılacaktı ama ne olduysa(!) bir türlü sarılmadı. 2011'de egemenlerin çıkarları için Kürt ulusal mücadelesine karşı yürüttükleri haksız savaşta ölenlerin ailelere veya sakat kalanların yararına kullanılacaktı fakat bu paranın sadece 100 milyon TL'si bu amaç doğrultusunda kullanıldı. Gerisinin akıbeti muhalefet partisi CHP'nin "ısrar-

nen zorlamaktadırlar. Çocuğunun bir hiç uğruna ölmesini istemeyen aileler de varlarını yoklarını ortaya koyarak devletin kurduğu bu oyuna istemeye istemeye gelmekte ve lades demektirler.

Toplumda yaratılan "Vatan-Millet-Sakarya" mantığının ne kadar içi boş bir dürtü olduğunu en iyi bedelli askerlik tartışmalarında görürüz. Parayı ödeyebilecekler açısından artık vatan uğruna ölünecek bir şey olmaktan çıkar ve parası ödenince bir borç haline gelir. Parası olmayan için de ayrımcılığın yüzüne yüzüne vurulduğu bir toprak parçası haline gelir.

"Yemen yolu çukurdandır/Karavana bakırdandır/Zengininiz bedel verir/Askerimiz fakirdendir (...) Tarlalarda biter kamış/Uzar gider vermez yemiş/Şol Yemen'de can verenler/Biri Mehmet biri Memiş" Sivas yöresinden derlenen bu türkü, ta Osmanlı zamanından bu yana nasıl yoksul ve dar gelirli insanların, adına kutsal denen, esasta egemenlerin çıkarını koruyan gerici ve haksız savaşlarda ölüme sürüldüğünü gayet iyi anlatmaktadır.

lı" sorularına rağmen açıklanmadı. 2014'de bu defa "hiç kamu bütçesine girmeden savunma sanayine"(Başbakan Davutoğlu) Türkçesi Erdoğan'ın damadına ayrılacaktı ve öyle de oldu. Şimdi çıkarılan bedellinin geliri de diğerlerinde olduğu gibi kapalı kapılar ardında ya birilerine bir bahaneyle peşkeş çekilecek ya da Türk devletinin yürüttüğü haksız savaşta kullanılacaktır. Osmanlı Devleti'nin ilk çıkardığı yıllarda yalnızca zenginleri kapsayan bu yasanın sağladığı para, o gün olduğu gibi bugün de egemenlere cazip gelmektedir.

Belirlenen fiyat ne olursa olsun, ellerinin altında bu bedeli ödeyemeyecek geniş bir yoksullar topluluğu olması nedeniyle, gerici ve haksız savaşlarında ölüme sürecektir insan sıkıntısı çekmeyen egemenler, daha fazla para toplamak amacıyla, çocuklarını savaşta kaybetmek istemeyen dar gelirli aileleri hedeflerine almış durumdadırlar. Artık gerici ve haksız savaştan, ölümlerden bıkmış bu insanları, banka kredisi kullanarak evlatlarını askere yollamamaları yönünde vicda-

Temmuz 2018 itibarıyla çıkarılan bedelli yasası ile Türk devleti bir kez daha yoksul ve dar gelirli çoğunluğa ve onların çocuklarına nasıl bir gelecek öngördüğünü göstermiş, kiminin parası, kiminin duası yerine, kiminin parası, kiminin canı demiştir. Var olan sistem emekçi halkımıza "ya göz göre göre çocuğunu gerici ve haksız bir savaşta zenginler daha zengin olsun diye ölüme yollayacaksın ve onun vicdani azabıyla yaşayacaksın ya da varını yoğunu satıp, bankaya ve/veya çevrene borçlanıp çocuğunu ölümden kurtaracaksın" diyor. Tabii borç ödenemeyince askerlikten kurtulan halk çocukları ekonomik buhranla boğuşmak zorunda kalır.

Bu dayatma karşısında yoksul halkımıza düşen iki kirli yöntem arasından birine mahkum olmak değildir. Halkın ve halk çocuklarının kurtuluşu ancak kendi alternatiflerini görmekten, onurlu, özgür ve eşit bir yaşam için proletarya ve ezilenlerden yana bir dünya kurma mücadelesine katılmaktan geçmektedir.

Pozitif Ayrımcılık Üzerine - I

Bu yazıda bahsettiğimiz özgün ele alış ve politiklardan biri olan pozitif ayrımcılığı işleyeceğiz. Devrimci-komünist cenah da dahil olmak üzere birçok çevrede belli yönleriyle pozitif ayrımcılık anlayışı ve ele alışları; bu anlayışın kadın sorununa da uygulanıp uygulanamayacağı vb. tartışılmakta. Bu tartışmalarda ise doğrularla yanlışlar iç içe girmiş durumda.

Özel mülkiyetin ortaya çıkışı ayı zamanda ilkel anlamda da olsa ilk toplumsal eşitliğin de bozulmasını getirmişti. Ezenle-ezilen çelişkisinin başladığı ve her toplumsal süreçte kendini farklı biçimlerde üreten sınıflı toplumlar tarihi aynı zamanda ezilenlerin bu eşitsizliğe karşı mücadele, sömürü ve baskıya son vererek, toplumsal kurtuluşun ve tam hak eşitliğinin de sağlanması mücadelesidir diyebiliriz.

Elbette bu mücadelede ilk köleleştirilip baskı altına alınan cins olan kadının yaşadığı baskı, sömürü ve ezilmişlikten, tam ve eşit insan görülmemekten, yok sayılmaktan kurtulma mücadelesi de genel toplumsal kurtuluş mücadelesinin bir parçasını oluşturur. Ancak cins olarak ilk ezen-ezilen çelişkisini yaşayan, baskı altına alınan kadın olduğu, ilk eşitlik dengesi kadın aleyhine bozulduğu, kadının bilinci köreltildiği ve var olan eşitsizliği iliklerine kadar yaşayıp, hissettiği için; kadının ve kadın hareketinin özgürlük ve kurtuluş mücadelesinin sadece basit bir parçası değil, önemli bir bileşeni, parçasını oluşturur. Zira kadının ezilmişliğinin kökeni özel mülkiyetin çıkışına kadar uzandığı ve diğer ırk, ulus ya da doğuştan gelen eşitsizliklerden, kendi içindeki farklarla birlikte bir cinsin tamamını kapsadığı için eşitlik ve hak arayışı da bir o kadar köklü ve karmaşıktır.

Bu durumun kavranması kadının, kadın hareketinin ve kadın çalışmasının insanlığın kurtuluş mücadelesindeki öneminin de kavranmasını getirecektir. Bu önemin kavranması ise hem kadın kitlelerini kazanmak hem de kadının üzerindeki boyunduruğun parçalanıp, tam hak eşitliğinin sağlanabilmesi için özgün araçlar geliştirmeyi, özel ele alışlar ve politikalar üretmeyi de zorunlu kılacaktır.

Bu yazıda bahsettiğimiz özgün ele

alış ve politiklardan biri olan pozitif ayrımcılığı işleyeceğiz. Devrimci-komünist cenah da dahil olmak üzere birçok çevrede belli yönleriyle pozitif ayrımcılık anlayışı ve ele alışları; bu anlayışın kadın sorununa da uygulanıp uygulanamayacağı vb. tartışılmakta. Bu tartışmalarda ise doğru-

larla yanlışlar iç içe girmiş durumda. Doğrularla yanlışları ayırıştırıp, doğru yaklaşımı koyabilmek için pozitif ayrımcılık anlayışının tarihsel köklerine göz atmamız yerinde olacaktır. Tarihsel kökleri anlayabilmek için de öncelikle pozitif ayrımcılık anlayışının da temelini oluşturan "eşitlik" anlayışı ve kavramını irdeleyerek işe başlayabiliriz. Eşitlikten ne anlıyoruz, nasıl bir eşitlik ve kimin için eşitlik? Kadın kurtuluş mücadelesinde "eşitlik" talebinin yeri nerededir? Gibi soruları çoğaltabiliriz.

EŞİTLİK VE SINIF MÜCADELESİNİN KESİŞİMİ

Sınıflı toplumlarla başlayıp her tarihi toplumsal süreçte değişik biçimler alan "eşitlik" anlayışı esas olarak kapitalist üretim ilişkilerinde bir temele oturmuştur. Marx'ın ifadesi ile "ilk çağlarda ve orta çağdaki eşitlik ve özgürlük kavramlarının henüz üretim ilişkilerinin etkisine girmediği..."

görüldürken, kapitalizmin doğuşuyla birlikte insan emeğinin sömürüsüne, baskılara karşı tepki ve ezilen sınıf bilincinin gelişmesi ile yeni bir hâl almıştır. Bu yeni biçimde iki yön öne çıkar. Birincisi, tüm insanlığın eşitliğinin kapitalist üretim ilişkilerinin ekonomik işleyişi ile iç içe olmasıdır.

eşitlik vaadinin etkisi azalırken, sömürücünün kendisinden "eşitlik" talebi ya da sömürülme olgusu içinde "eşitlik" bekleminin anlamsızlığı fikri demokratik ve sosyalist hareketleri de ortaya çıkarmıştır.

Artık burjuva toplumun çelişkiler içeren "eşitlik" kavramına karşı, demokratik haklar için mücadele anlayışı ön plana çıkarken, bu da ciddi bir devrim mücadelesi anlamı taşımaktadır. Yani eşitlik için savaş her şeyden önce burjuva-feodal kapitalist sistem içinde, insanların en iyi koşulları talep etmesidir. Bu da burjuva reformizminin boş girişimleri bir yana, demokratik haklar için eşitlik savaşının kapitalizmin ötesine geçmesi demektir.

Lenin "kapitalizm resmi eşitliği ekonomik ve dolaşısıyla sosyal eşitsizlikle birleştiren bir düzendir" derken tam da eşitsizlik anlayışının kapitalizmin yarattığı ve içinde barındırdığı tüm sınıflar, ırklar, uluslar ve cinsler arasındaki ezen-ezilen çelişkisi ve mücadelesinde kendisini var etmesine dikkat çekmektedir.

Burjuva-feodal kapitalist toplumlarda eşit haklardan yoksun kılınan çeşitli gruplardan birisi de kadın cinsidir. Kadınların ezilmişliği, eşitsizliği ve bir dizi haktan yoksunluğu, tarihsel, toplumsal bir sürecin ürünü olarak günümüze ulaşır. Ve günümüzde (burjuva-feodal ya da kapitalist sistemde) sonradan gelişen mekanizmalarla daha da belirginleşmiş ve güçlenmiş bir hâl alır. Çünkü yasalarla birlikte resmi olmayan birçok toplumsal gelenekte kadının ezilmişliğini ve eşitsizliğini destekler. Bu anlamıyla kapitalizmin gerçekleştirilmeyen "eşitlik" vaadi, en çok kadının durumunda kendini gösterir. Buna karşı kadın kitleleri de tıpkı diğer eşit olmayan kitleler gibi savaşımını verir. An-

İkincisi ise kapitalizmin gelişmesi ile eşitlik olgusunun da değişikliğe uğramasıdır. Örneğin kapitalizmin ilk aşamasında eşitlik olgusu mülkiyet ve kişiler üzerindeki feodal kısıtlamalara, baskılara tepki olarak "herkes" için bireysel hak ve özgürlük-eşitlik vaadiyle gelişmişti. ABD "Bağımsızlık Beyanname"si'nde ve Fransız Devrimi sonrası "Evrensel İnsan Hakları Bildirgesi"nde de tüm insanların "eşit ve özgür" doğduğu vurgulansa da bu "tüm insanlar" ve "vatandaşlar" kategorisine elbette kadınları dahil etmiyorlardı.

Sanayi Devrimlerini takip eden yaklaşık iki yüzyılın sonunda formel eşitliklerde belli ilerlemeler sağlansa da burjuva toplumun "eşitlik" vaadi ikiyüzlü bir biçimde sürüyordu.

20.yy'a gelindiğinde ise emek gücünün özgürce satılabilmesi için koşulların düzeltilmesi gereği ile başlayan mücadele de burjuvazinin ikiyüzlü

cak bu savaşın niteliğini belirleyen, aktörlerin eşitlik anlayış ve kavrayışlarıdır. Yani burjuva kadın hareketi ile proleter kadın hareketinin ele alış farkında görebiliriz bu nitelik farkını.

Burjuva kadın hareketi kendi içinde ayrışıp farklı yorumlar getirselere de, örneğin feministler erkekler karşısında kadına da fırsat eşitliğinin sağlanması durumunda eğitim, hukuk ve değerler sistemindeki engellerin kaldırılabilirdiği ölçüde eşitliğin de sağlanacağını savunurken; radikal feministler de eşitsizliğin nedeni olarak toplumun her alanını saran ataerkil yapı ve onun egemenliğine dikkat çekerler. Ve kadın-erkek karşıtlığı biçiminde bir mücadeleyi öngörürler. Yine 1980'lerden sonra gelişen post-modern feministler ise "eşitlik" anlayışı yerine kadınların "farklılıklarının" birer zenginlik olduğunu ve bunların tanınması gerektiğini savunurlar. Sosyalist feministler ise daha sınıfsal bir pencereden bakarken; eşitsizliğin kaynağı olarak özel mülkiyetle birlikte ataerkil ideolojiyi de eş değerde görüp hedefe alırlar. Genel olarak burjuva kadın hareketinin esasına damgasına vuran toplumda kadının konumunu yükseltmek için, daha ziyade yasalarla belirlenmiş eşitsizlikleri hedef almalarıdır. Onlar toplumdaki kadın-erkek eşitliğini amaç haline getirirler. Kadının yaşadığı baskı, sömürü ve eşitsizliğin görünür-lüğünü sağlasalar da yeterince çözüm politikaları geliştirememektedirler. Eşitlik için mücadeleyi de erkeğin aile, devlet ve toplumdaki imtiyaz ve hakimiyetine karşı mücadele ile sınırlandırır.

Proleter kadın hareketi ile ayrım noktası da burada başlar. Zira proleter kadın hareketi sistem içine sıkıştırılmış, sadece yasal "eşitlik"le sınırlandırılmış "hak ve özgürlük"lerin yeterli olmadığını, bu sınırın pratikte insanın insan üzerindeki sömürsünü, siyasal, sosyal, ekonomik ya da cinsel baskısının ve eşitsizliğinin devamını sağlamaktan başka bir işlevinin olmadığını bilirler.

Bundan dolayı kadın ve erkeğin biçimsel eşitliğini değil, onların siyasi, ekonomik, toplumsal ve cinsel tam hak ve eşitliğini sağlayacak mücadeleyi esas alırlar. Lenin yoldaşın ifadesi ile temel şiarları:

"Herkesine özgürlük değil de, herkese eşitlik değil de ezip sömürünlere karşı mücadele, ezip sömürme imkânının ortadan kaldırılması. İşte sloganımız budur! Ezilen cinsiyete özgürlük ve eşitlik! İşçiye, emekçi-köylüye özgürlük ve eşitlik!" tir. Yani reformlar için değil devrim için mücadeleyi esas alırlar. Reformlar için mücadele anlamına da gelen formel hak eşitliği mücadelesini ise amaç değil amaca giden yolda Clara Zetkin yoldaşın deyiimi ile "mücadeleye erkek proleterlerle

silah bakımından eşit donanımla girebilmek için bir araç olarak görür"ler.

"Eşit haklar" mücadelesindeki bu araçları geliştirdikleri oranda devrim mücadelesini de geliştirebilirler. Şimdi "eşitlik" çerçevesinde ele alınan araçlardan biri olan pozitif ayrımcılık anlayışını irdeleyebiliriz.

POZİTİF AYIRIMCILIK ANLAYIŞI VE TÜRKİYE'DE GELİŞİMİ

Burjuva kadın hareketinin; toplumda ikinci cins olarak görülen ayrımcılığa uğrayan kadınların toplumsal konumunu yükseltmek ve

"eşitliğini" sağlamak amaçlı dillendirdikleri taleplerden birisi de pozitif ayrımcılık anlayışıdır. 1970-1980'li yıllardan itibaren gündemleştirilen pozitif ayrımcılık anlayışı burjuva demokrasisinin bir ürünüdür. Toplumda eşit

olmadığı ve eşit yaşamadığı düşünülen belli gruplara ve kişilere çeşitli ayrıcalıklar tanıyarak onları destekleme şeklinde tanımlanan pozitif ayrımcılık anlayışı ilk olarak ırkçılığa karşı ABD'de, siyahlar ve beyazları "eşitleme" temelinde gündeme getirildi. Ve Uluslar arası Irksal İlişkiler

Sözleşmesi (RRA) ile ırk temelli ayrımcılık kâğıt üzerinde ortadan kaldırıldı.

Kadına karşı ayrımcılık ise toplumda eşitsiz konumda olan kadın ek haklar, ayrıcalıklar ve tedbirler uygulanarak "eşit" hale getirilmesini amaçlıyor. Kadının, seçme-seçilme, eşit eğitim gibi temel haklarını kâğıt üzerinde de olsa elde etmesinin ardından, pozitif ayrımcılık uygulaması ile erkeklerin toplumda egemen olduğu sosyal, politik ve ekonomik alanlardaki kadın-erkek eşitsizliğini azaltmayı hedefliyor. Bunu sağlamak için de başta kota yolu olmak üzere çeşitli biçimlerde parlamentoda kadın temsiliyetinin artırılması, iş yaşamında kadın istihdamının sağlanması için yasal düzenlemelerin yapılmasını, eğitimde kız çocuklarına burs verilip, eğitimde kız çocuklarının düzeyinin yükseltilmesini vb. istiyor. Bunlar içerisinde de elbette merkezine parlamentoda kadın temsiliyetinin yükseltilmesini koyuyor. Tüm bu düzenlemelerin yasal güvenceye alınmasına yönelik çalışmalara yürütülüyor.

Türkiye'de ise pozitif ayrımcılık kavramı özellikler 1990'lardan itibaren, başta feminist çevreler olmak üzere birçok kadın örgütünün ve siyasi partilerin gündemlerine girdi. Pozitif ayrımcılık; 2000'lerden itibaren ise yapılan yerel ve genel seçimlerde kadın aday sayısının artırılması kampanyalarıyla, 2004'te yürürlüğe giren TCK'da kadınlara yönelik cinsiyet ayrımcılığının (olumsuz yönde) ortadan kaldırılması istemleri ile ve yine AKP hükümetinin hazırladığı "Yeni Anayasa Taslağı"nda yer alan kadın aleyhindeki düzenlemelerin iptal edilmesi ve pozitif ayrımcılık ilkesinin kabul edilmesi için yürütülen tartışmalarla daha da gündemleşmişti.

Elbette bu "gündemleştirme"de feminist çevrelerin önemli bir payı olduğu gibi AB ve BM patentli "kadın politikaları"nın rolü yadsınamaz. Bunların içerisinde en kayda değer yapılanma ise 1979'da kabul edilen ve Türkiye'nin de 1985'te imzaladığı BM-Kadına Karşı Her Türlü Şiddetin Önlenmesi Sözleşmesi (CEDAW)'dir. İçeriğinin incelenmesi ayrı bir yazı konusu olabilecek CEDAW sözleşmesi; aile yaşamı, eğitim, iş gücü piyasası, siyaset, kamu, yaşam, sağlık, kırsal kalkınma gibi bir dizi alanda kadına karşı ayrımcılığı ortadan kaldırmaya yönelik olarak devletlerin atması gereken adımları belirliyor. (devam edecek)

Toplumda eşit olmadığı ve eşit yaşamadığı düşünülen belli gruplara ve kişilere çeşitli ayrıcalıklar tanıyarak onları destekleme şeklinde tanımlanan pozitif ayrımcılık anlayışı ilk olarak ırkçılığa karşı ABD'de, siyahlar ve beyazları "eşitleme" temelinde gündeme getirildi.

Seçimler Bitti, Perde Açıldı, CHP Yine Aynı, Hep Aynı!

Onlarca yıldır girdiği her seçimden mağlup çıkan CHP, yine klasik bir süreci yaşamaktadır. Her dönemin kurtarıcısı olarak görülen olağanüstü genel kurullar, başkanın değiştirilmesi, yenilik arayışları, taze kan beklentisi, seçim sonrası ikinci gün devreye sokulmuştur.

24 Haziranda yapılan seçimlerle ilgili değerlendirme ve gündemler her zaman olduğu gibi hızlı bir şekilde unutulmaya yüz tuttu. “Sandık güvenliği”, “çalınan oylar”, “ittifaklar”, “vaatler” ve daha neler neler üzerinden daha bir ay bile geçmeden unutulup gitti!..

Birçok devrimci kurum ve sol parti-nin seçim değerlendirmeleri peş peşe geldi. Bu değerlendirmeler seçim öncesi süreçten farklı olarak, boykot kararı alan ve bunu ısrarla anlatmaya çalışanları haklı çıkaracak şekilde, utangaçça “biz zaten böyle olacağını biliyorduk, sistemden ve seçimlerden bir beklentimiz yoktu” babında ortaya kondu. Kuşkusuz bu değerlendirmeler “çocukları bile” inandırmayacak kadar yüzeysel ve temelsizdir. Konumuz bu olmadığı için bunun üzerinde fazla durmayacağız zira bu konuda komünistlerin net bir tavrı ve değerlendirmesi bulunmaktadır ve kamuoyuyla paylaşılmıştır.

Vasatı aşamayan İnce ve CHP bir kez daha kendisine inanan kitleleri yarı yolda bıraktı.

24 Haziran seçimleri öncesi ve sonrası en çok konuşulan, gündem olan kişilerden biri de kuşkusuz Muharrem İnce’ydi. CHP’nin ittifaklardan umduğunu bulamamaya ortak bir aday çıkaramamasının ardından aday gösterdiği İnce, seçim öncesi performansıyla dikkatleri üzerine çekmişti. Bu performansın ve ilginin en iyi göstergeleri yaptığı mitinglere kitle katılımıydı. Özellikle İzmir ve İstanbul mitingleri uzun süre tartışılan, milyonlarca insanın katılımıyla geçmişti.

Ancak duruma sonuçtan baktığımızda, İnce’nin bu performansının beklentilerin oldukça altında kaldığını görmekteyiz. Bu beklenti İnce’nin vaatleri açısından da boşa çıkmıştır. Seçim öncesi her fırsatta atıp tutan İnce, sandıklara sahip çıkmaktan, direnmekten, hak aramaktan bahsetmekteyken, seçim akşamı CHP kurmayları sürekli kameralar karşısına geçip kazandıklarını, kazanacaklarını ilan ederken sessizliğe bürünen İnce’nin ertesi gün Tayyip’i kutlayıp başarı dilemesi, o mitinglere katılan milyonların umutlarını yıkmış, onları yeniden bir güvensizlik bunalımı içine sokmuştur.

O gece yaşananlar üzerinden çeşitli senaryolar yazılıp, kitlenin tepkisi diri tutulmaya çalışılsa da bunun inandırıcılığı ve etkisi de kısa sürmüştür. CHP’nin kitleleri sokaklara dökceği, hak arayacağı beklentileri

ise daha önceki tecrübelerden sabit olduğu gibi kocaman bir hayalden başka bir şey değildir. CHP’ye önderlik edenlerin ne böyle bir iddiası ve yönelimi vardır ne de bunu yapacak cesareti... İttifak yaptığı diğer partiler ısrarla bu ittifakın bittiğini söylemelerine rağmen CHP’nin ise ısrarla bitmediğini iddia etmesi bile CHP’nin değişimi ve gelişimi kendi tabanında değil dışarıda aradığının kanıtıdır.

TEMCİT PİLAVI MİSALİ SÜREKLİ ISITILAN CHP GENEL BAŞKANLIĞI

Onlarca yıldır girdiği her seçimden mağlup çıkan CHP, yine klasik bir süreci yaşamaktadır. Her dönemin kurtarıcısı olarak görülen olağanüstü genel kurullar, başkanın değiştirilmesi, yenilik arayışları, taze kan beklentisi, seçim sonrası ikinci gün devreye sokulmuştur. CHP Genel Başkanlığı önünde başlatılan ve apar topar bitirilen açlık grevi, bazı milletvekilleri ve belediye başkanlarının bu yenilik ve Kılıçdaroğlu’nun istifasına yönelik çağruları, CHP PM toplantısının ardından karşılık bulamamıştır. Zira CHP henüz 4-5 ay önce Genel Kurulu’nu yapmış, Muharrem İnce daha az bir delegenin desteğini alırken, Kılıçdaroğlu daha büyük bir destekle yeniden CHP Genel Başkanı seçilmişti.

Peki seçim öncesi ısrarla bir daha Kılıçdaroğlu’nun karşısına rakip olma-

yacağı açıklayan Muharrem İnce, neden bu sözlerinin arkasında durmayarak düğmeye bastı ve CHP içinde belli bir muhalif kesimi harekete geçirdi? Ya da kendisine iki defa rakip

olan Muharrem İnce’yi, Kemal Kılıçdaroğlu neden Cumhurbaşkanı adayı yaparak yeniden gündeme getirip popülerleştirdi? Muhaliflerin yenilik önerileri ve beklentileri nelerdir?

Birinci sorunun cevabı üzerine uzun uzadıya durmaya gerek yok sanırım. Burjuva siyasetin bir kez daha bizleri yanıltmayan oportünist, çıkarıcı, inkarcı yüzü devreye girdi. Dün söylediğini bugün yalanlayan, “hatırlamayan” burjuva siyasetçilerden biri olan Muharrem İnce de benzer bir yol izlemiş, direkt olmasa da kendisiyle hareket edenleri devreye sokarak bu klasiği bozmamıştır. Habertürk kanalında katıldığı bir programda bu konuya ilişkin soru üzerine, seçim sonrası Kılıçdaroğlu’yla yaptığı görüşmeyi şu şekilde özetliyor İnce; “Dedim ki yeniden bir yapılanma yapmamız lazım. Hepimizin Cumhuriyet Halk Partisi yapmamız lazım. Bir milyon genç üye yapmamız lazım. Söylemimizi, kadrolarımızı, iddialarımızı değiştirmeliyiz. Bu iddiaları yapabilmek için sizinle yarışmak istemiyorum ama beni genel başkan yapın, sizi de onursal başkan yapalım. Hemen çalışmaya başlayalım.”

Tüm bunları aşağı yukarı bilmesine rağmen, Muharrem İnce’yi Cumhurbaşkanı adayı yaparak onun elini güçlendirmek, Kılıçdaroğlu’nun aşırı demokrattığından değildir herhalde.

Tıpkı Kılıçdaroğlu gibi İnce’nin de uygulamaya çalışılan bir planın ürünü olduğunu düşünmek sanırım fazla komploculuk olmaz. Arkasında hangi güçlerin olduğunu bilmesek de yeniden bir yenilenme söylemi, İnce’nin bu kadar öne çıkarılması, özellikle seçim dönemimde Kılıçdaroğlu’nun çok pasif kalması, yeni bir planın hayata geçirileceğine dair önemli ipuçları sunmaktadır. İnce’nin aynı programda; “Bu iş burada bitmez... Benim 15 milyon insana borcum var, yeniden Cumhurbaşkanı adayı olacağım, ben bitmedi demeden bitmez, başka partiye oy verip Cumhurbaşkanlığına bana oy verenler var” söylemi eğer yenilen pehlivanın güreşe doymaması misali yenilginin hırsıyla söylenmiş bir söz değilse önümüzdeki dönem bir takım yeni planların devreye gireceğinin sinyalleri olabilir. Yine özellikle AKP’lilerin ve Tayyip Erdoğan’ın sık sık Muharrem İnce’yi öven söylemlerde bulunmaları, Cumhurbaşkanlığı resepsiyonuna Kılıçdaroğlu yerine İnce’nin davet edilmesi de manidardır.

Değişim denilen şeyin ne olduğunu, İnce ve yol arkadaşlarının, CHP’nin pratiklerinden çıkarmak çok zor olmasa gerek. Koltuğun yenilenmesi, genel başkanın yenilenmesi ama ırkçı, gerici, ayrıştırıcı politikaların aynı şekilde devam ettirilmesi olarak da algılayabiliriz yenilenme istemlerini. Bu mantık ve anlayışla hareket edildiği müddetçe, bir milyon değil on milyon genç de üye yapılırsa değişen bir şey olmayacaktır.

CHP tabanında devrimcilere sempati duyan olan hatırı sayılır derecede bir kesim vardır. Devrimcilerin, CHP’nin politikalarını eleştirmesi, onun faşist karakterini teşhir etmesi en doğal hakkıyken diğer taraftan bu önemli kitle tabanını etkileyecek politikalar üretmesi de elzemdir. Aksi taktirde rahatsızlığından kaynaklı yürüyemez ve konuşamaz durumda olan ama yeniden milletvekili seçilen Baykallar, aslını dahi inkar edip, kurtuluşu tabanın rahatsızlığına rağmen faşist sağcı partilerde arayan Kılıçdaroğulları, mangalda kül bırakmayıp iş pratiğe geldiğinde anında kitesini ortada bırakıp kaçan İnceler daha uzunca bir süre bu kitleleri kandırmaya, aldatmaya devam edeceklerdir. Senaryo da aktörler de tanıdıktr...

İki Tarz-ı Siyaset ve Devrimci Görevler

24 Haziran seçimleri sonrası devrimci, sosyalist kurum ve çevrelerde “ne yapmalı” sorusu tartışılmaya başladı. Tartışmanın pek de derinlikli ve heyecan verici olduğunu söylemek mümkün değil. Seçimin ortaya çıkardığı tablo devrimci söylemlere hızlı bir dönüşe yol açsa da “eksik bir şeyler var” duygusu sarıp sarmalıyor her şeyi. Bu eksiklik en başta devrimci ruh ve devrimci pratikte kendini gösteriyor.

Başına “devrimci”, “sosyalist” sıfatı getirilen ‘politika’ uzun zamandır öyle bir hal aldı ki ondaki farklı akımları ve hatta birbirine zıt eğilimleri takip etmek gerçekten güç. Dahili olduğu akım ve eğilimler sürekli değişiyor. Fakat başa getirilen sıfatın hakkının verilmediği gün gibi açık. Bunun en son örneğini 24 Haziran seçimlerinde görme şansımız oldu. Bu sıfatları taşıyan birçok kurum ve çevrenin bir kez daha kendilerini akıma nasıl bıraktıklarına tanık olduk. “Seçim taktiği” denilerek zevahir kurtarılmaya çalışılsa da meselenin ne seçimle ne de taktikle sınırlı olmayan bir nesnellığı var. Hatta bu nesnellüğün etkilerinden, seçimler özgülünde “boykot” taktiğini benimseyen ve devrimci propagandayı yoğunlaştıran komünistler de yalıtık değil.

Sorunun tartışılmayı hak eden çok çeşitli boyutları ve aşamaları olsa da seçimler sonrasında ortaya çıkan “ne yapmalı” sorusuna siyaset tarzı bakımından eğilmek yerinde olacaktır. Bu sayede “ne yapmalı” sorusunu daha anlamlı kılacak şekilde “nasıl yapmalı” sorusunu ortaya atmış olacağız. Bugün artık devrimciler, sosyalistler bakımından “iki tarz-ı siyaseti” belirgin çizgilerle tartışmak gerekiyor. Çünkü hakim siyasi akımlara kapılmanın ve kitlelerin arkasında sürüklenmenin yol açtığı temel sorunlardan biri de siyaset tarzının ciddi bir bozulmaya uğramasıdır. Bu bozulmanın kökeninde sınıfsal ve ideolojik öz belirleyici olsa da bozulmanın biçimi ayrı bir önem taşıyor. Yer yer biçimin

özü belirleyen etkileri ortaya çıkıyor ve bazen hangisinin diğerine yol açtığını takip etmek dahi güçleşiyor.

“BÜYÜK SİYASET” VE SEÇİMLER

Lenin bir makalesinde siyaseti tanımlarken ‘kitlelerle yapılmasına’ vurgu yapar. Bu vurguda devrimci siyasetin kitlelere hitap etmesi, onların çelişki

lan bir siyasi çizgiden, reformizmden başkası değildir.

Devrimci, sol birçok kurum özellikle Haziran (Gezi) İsyanı’nın sönümlenmesinin ardından, içine sürüklendiği hakim siyasi akımları sorgulamak yerine “büyük siyasetin” peşine düştü. Ne var ki Haziran’ın sağladığı büyük kitlelere hitap etme, onlarla sokakta

mücadelenin darlaşması ve gerilemesi pahasına gerçekleşiyordu. Çünkü bu Lenin’in bahsettiği gibi devrimci anlamda bir “kitlelerle siyaset” değil reformizme evrilen ve kitle kuyrukçuluğuna dayanan bir siyasetti. Kitlelerin siyasi algısını şekillendiren asıl güç devrimciler, sosyalistler değildi. Onlar bu süreçte gerçekleşen “büyük siyasetin” kaçınılmaz olarak yedek güçleri ve zamanla yedeklenenleri oldular.

“SOKAK SİYASETİ” VE LEGALİZM

Devrimci, sol kurumları sarmalayan ve onu başka bir kısır döngünün içine hapseden siyaset tarzının bir ayağı ise bir nevi fetişleştirilen sokak siyasetidir. Yine Haziran İsyanı’nda sokak ve meydanları dolduran milyonların hareketiyle sokak siyaseti ivme kazanmış ve ete kemiğe bürünmüştü. Bu siyaset örgütleyici ve militan özelliklerini Haziran’dan sonra da bir süre devam ettirebildi. Kendini tekrar eden ve amaçlaştırılan militan sokak pratikleri, sokağın devlet tarafından adım adım marjinalize edilmesine olanak tanırken hemen öncesinde kit-

lelere dayanan ve onların içine gizlenen militanlığın da sıradanlaşarak ilkesizliğe ve legalizme dönüşmesine yol açtı. Kitle katliamları aracılığıyla da sokağı geniş kitlelerden yalıtıma yönelik devlet açısından bu ilkesiz ve legalize olmuş militanlık artık kolay bir av haline geldi.

ve istemlerine yanıt olmasının ötesinde “kitleye” özel bir vurgu vardır. Kitle sorunu ise ülkemiz devrimci, sosyalist hareketinin en netameli konularından biridir. Son dönemde, genellikle reformist ve sosyal şoven eğilimleri öne çıkan kurum ve çevreler bakımından kitle kaygısı CHP ve Kemalizm’e yakınlaşmayla sonuçlanırken yine genellikle devrimci eğilimleri öne çıkan kurum ve çevreler bakımından ise HDP’ye yakınlaşmayla sonuçlanıyor. Daha öncesinde CHP’ye yakın duran belli reformist çevrelerin son seçimlerde HDP ile birlikte hareket etmelerini CHP’nin onları hayal kırıklığına uğratacak derecede sağcı ve vasat siyasetinde aramak yerinde olacaktır. Fakat kitle ve siyaset sorununa yaklaşımda her iki yakınlaşma özgülünde ortak bir özden bahsedilebilir. Bu öz ise düzen içi siyasetin izin verdiği sınırlara haps-

siyaset yapma olanağı artık kalmamıştı. Kürt ulusal mücadelesinin şehirlerde ivme kazandırdığı serhıldanlar da adım adım geri çekilmişti. Bu durumda ülke çapında gerçekleşen ve birbiri ardına değişen siyasi süreçlere dahil olabilmek, bu anlamda büyük siyaseti devam ettirebilmek için yine büyük siyasi güçlerin oluşturduğu gündemlere dahil olmak zorunluydu. Bu noktada 7 Haziran’la (2015) başlayıp 24 Haziran’a (2018) uzanan seçim furyası özel bir işlev kazanıyor ve siyaseti kendi etrafına topluyordu. Seçimlere dayalı büyük siyaset Haziran’dan -ve serhıldanlardan- kalma devrimci ve militan eğilimleri kendi potasında eritir ve dönüştürürken kitleleri olduğu kadar devrimci, sol kurumları da belli bir siyaset tarzının içine hapsediyordu. Her ne olursa olsun “kitleliliğin” ve “büyük siyasetin” peşinde koşma hali devrimci

Sokak siyasetinin içeriğinin farklılaşmasında ve legalize olmasında seçimler özel bir yer tutuyordu. Seçim çalışmalarıyla dönemsel olarak tekrar kitleliliğe kavuşan sokak siyaseti, siyasetin dayandığı parlament hedeflerin doğal bir sonucu olarak dolaylı olarak kitleleri sokaktan uzaklaştıran ve onları başka bir yöne sürükleyen etkiler yaratıyordu. Artık büyük oranda seçimlere dayanan sokak siyaseti devrimci, militan özelliklerinden hızla uzaklaşarak legalizme ve parlamentarizme evriliyor, ona hizmet ediyordu.

Faşizmin tutuklama ve katliam saldırıları ciddi bir artış gösterirken aynı tarzda sokak siyasetinin peşinden koşan devrimci, sol kurumlar önemli bedeller ödemek zorunda kaldılar. Kendini tekrar eden bu ısrar legalizmi güçlendirerek devrimci mücadele ve örgütlenmenin gizli-illegal biçimlerinin göz ardı edilmesiyle sonuçlandı. Geniş kitlelerde sokaktaki mücadeleyle bir şey elde edilemeyeceği düşüncesi gelişirken seçimler ehven-i şer bir biçimde tek değişim şansı olarak görülmeye başladı. Artık seçim dönemleri dışında sokağın sihri kaybolmuştu ve seçimlerle canlanan bu "sihirin" de yine sistem tarafından kendi içine alındığı deneyimlerle kavranacaktı.

Sokak siyaseti noktasında yaşanan fetişleşme devrimci, sol hareketlerin 'sürekli' faaliyetleri bakımından da belirtilebilir. Bütün bu süreç, siyasi faaliyetin ve aynı zamanda örgütlenme faaliyetinin, her geçen gün daralmasına rağmen eldeki güçlere dayanarak, sokakta kendini göstermeye odaklandığı, faaliyet gerçekleştirmenin büyük oranda popülerlik ve medyaticlik kaygısı taşıdığı birçok örnekle doludur. Devletin tutuklamalar yoluyla devrimci dinamikleri örgütsel tasfiyeye yöneldiği bir süreçte her ne kadar legal-demokratik biçimlerle de olsa kendi güçleriyle sınırlı eylemcilikteki bu ısrarın devrimci bir plan ve öngöründen uzak olduğu açıktı. Bu örnekler sokak siyasetini fetişleştirmenin yanında devrimci, sol güçlerin üzerlerinden atamadıkları "büyük siyasetin" de karikatürize edilmiş bir biçimi olarak yansıma buldu. Kuşkusuz birtakım şartların zorunlu koşmasıyla kimi hedefler doğrultusunda, kendi güçlerine dayanma ve her türlü bedeli göze almaya dayalı mücadeleler de yürütülebilir. Ülke-miz devrimci hareketinin tarihinde bu tür örnekler fazlasıyla mevcuttur. Ancak burada eleştiriye tabi tuttuğumuz şeyin bu zorunlu devrimci mücadele değil süreklileşerek gündelik faaliyeti belirleyen dar eylemcilik olduğunu belirtmeliyiz.

"Büyük siyaset" ve "sokak siyaseti" başlıklarıyla sınırlı ele aldığımız siyaset tarzındaki bozulma daha birçok alt başlık altında tartışılabilir. Siyasetin sürekli olarak değişen ve yeni anlamlar kazanan bu başlık ve kavramlarının tek başlarına "iyi" ya da "kötü", "doğru" veya "yanlış" bir içerik taşımadığını belirtmek gerekir. Keza komünistler ne kitlelerin rolünü ne de sokağın önemini görmezden gelirler. Her ikisi de devrimci siyaset açısından olmazsa olmazdır. Ancak onlara içerik kazandıran şeyin ideolojik-politik çizgiler olduğu kadar sosyal ve siyasal pratik olduğunu da

unutamayız.

DEVİRİMCİ SİYASET VE GÖREVLER

Devrimci siyasetin en başta aşınan temel doğru ve ilkelerini günümüz koşulları içerisinde yeniden işleme ve tanımlaması gereklidir. Uzunca bir dönemdir ileri kitleler ve özelde sol politik genç nesil devrimcilik ve sosyalistlik adına amatörlük, çevrecilik, legalizm ve parlamentarizmin etkisine maruz bırakılmış, bu siyasi kültürle şekillendirilmiştir. Egemen sınıflar ve onların temsilcisi düzen partilerinin siyasi kültür ve dili genel olarak solu ve devrimci çevreleri de etkilemiş durumdadır. Bu durum siyaset tarzına da etki etmektedir. Dolayısıyla devrimci siyasetin bugün yeniden üretimi devrimci ruh ve kültürün yeniden üretimiyle de bağlantılıdır.

Özellikle ardı sıra gerçekleşen seçimler ve eleştirdiğimiz "büyük siyaset" in etkisiyle sınıflar, devlet, iktidar, düzen partileri ve parlamentoya dair bulanıklaşan fikirlerin devrimci faaliyet içerisinde yeniden işlenmesi ve kavratılması gereklidir. Devrimci faaliyet ve örgütlenme, sınıfı ve sınırları belirsiz bir siyaset ve faaliyetten kurtararak ait olduğu yere; fabrikalara, yoksul mahallelere, köylülere, emekçi kadınlara, halk gençliğine taşınmalıdır. Parlamentosu ve düzen partileriyle beraber egemen sınıflar ve devletin ortak tek bir düşman güç olduğunun bilinciyle, düzen içinde "fırsat kollamak" yerine işçi sınıfı ve halkın içinde devrimci güçleri yeniden örgütlemek, bunun için yoğunlaşan sınıfsal çelişkileri bir fırsata çevirmek asıl hedef olmalıdır.

Devrimci siyasetin, sınıf ve ideolojileri silikleştiren, stratejik çizgi ve yönelimleri gününbirlik siyasete feda eden yaklaşımlardan arındırılması gereklidir. Eleştirdiğimiz siyaset tarzının sınıfsal temelde örgütlenmeye, sağlam devrimci örgütler yaratmaya ve silahlı mücadeleyi geliştirmeye ket vuran her türlü etkisine karşı hem teorik hem de pratik alanda kararlı bir mücadele yürütülmek zorunludur. Legalizme karşı gizli-illegal mücadele ve örgüt biçimlerini geliştirme hedefini, siyasi kitle kuyrukçuluğuna karşı ise kitlelerin kendi sorun ve talepleri etrafında bilinçlendirilmesi, örgütlenmesi ve devrimci mücadelelere taşınması hedefini koymalıyız. Devrimci örgütlenmenin "sihirli" bir siyaseti yoktur. Eğer bir sihir aranacaksa bu sınıf mücadelesinde ve kitlelerin devrimci gücünde aranmalıdır. Ve bugün bu sihri açığa çıkarmanın yolu devrimci temelde, sabırla, ilmek ilmek örgütlenmekten geçmektedir.

PARTİZAN:

Doğanın Talanına, Faşist Ablukalara Karşı 18. Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nde Buluşalım!

HABER MERKEZİ- Bu sene 18.'si yapılacak olan Munzur Kültür ve Doğa Festivali'ne dair açıklama yapan Partizan, festivale katılım çağrısı yaptı. Partizan'ın açıklaması şu şekilde;

"Faşizmin OHAL ilanıyla birlikte başta Kürt ulusu olmak üzere işçi-emekçilere toplumun tüm muhalif kesimlerine yönelik saldırıları devam ediyor. OHAL uygulamaları kapsamında KHK'ler ile binlerce insan işinden edildi, işçi grevleri yasaklandı yüzlerce dernek ve kurum kapatıldı, T. Kürdistanı'nda hemen tüm il ve ilçe belediyelerine kayyum atanarak, halkın kendi "iradesi" ile belirlediği seçilmişleri tutuklandı.

Kayyumlar adeta birer sömürge valisi gibi hareket ederek yürüttükleri kimliksizleştirme ve asimilasyon politikalarıyla bölgede kültürel ve tarihsel tüm değerleri yok etmeye girişmiştir. Bölgede kayyumlar Kürt tarihi ve kültüründe yer edinmiş kişilere ait anıt/heykel gibi yapıları yıkarak yerine "Türk-İslam motifleri" ağırlıklı yapılar inşa etmiştir. Kayyumlar, halka şoven ve milli duyguları empoze etmeye çalışmış, Kürt ulusuna ve azınlıklara yönelik asimilasyon politikaları artarak sürdürmüştür. Bu durum kendisinden olmayana duyduğu tarihsel düşmanlığın teşhiri olmakla birlikte kimliksizleştirmenin de önünü açmıştır. Dersim coğrafyası ve halkı da tarihten bu yana koruduğu isyancı geçmişi, boyun eğmeyen ve diz çökmeyen yapısı ile her dönem devletin asimilasyon, imha, inkar politikalarının ve saldırılarının odak noktalarından biri olmuştur.

DERSİM'İN DOĞASINA, KÜLTÜRÜNE VE İSYANCI GELENEĞİNE SAHİP ÇIKALIM

Egemenlerin daha fazla kâr hırsıyla doğaya ve yaşam alanlarına dönük katmerli saldırıları sürüyor. Maden ocakları, termik santraller, HES'ler, nükleer santral projeleri ile bölge ayırt etmeksizin ülkenin dört bir yanında çevreye, doğaya ve bir bütün yaşam alanlarına dönük rant ve ta-

lan politikası devreye sokulmuş, bu projelerle yandaş sermaye palazlandırılmıştır.

Dersim coğrafyası ve doğası yıllardır barajlarla, HES'lerle, orman yakmalarla boğuşurken hukuki anlamda kazanımlar elde etmeye devam ediyor. Son olarak Danıştay kararıyla Munzur Vadisi üzerinde yapılacak olan baraj ve HES'lere ÇED raporlarını iptal etti.

Doğaya dönük saldırıların yanı sıra askeri operasyon gerekçesiyle Dersim'de 30'a yakın bölge 2 yıldır "özel güvenlik bölgesi" ilan edilerek, insansızlaştırılmak istenmektedir. Bu politikayla hedeflenen coğrafyayı ve insanları köklerinden koparmak, göç ettirmek ve sahip olunan isyan ruhunu yok etmektir.

DERSİM HALKININ İSYAN ÇIĞLIĞINI BÜYÜTELİM!

Özellikle Dersim'in abluka ve yasaklarla insansızlaştırılmaya, tarihinden ve kültüründen koparılmaya çalışıldığı bir süreçte ortaya çıkan 1. Munzur Kültür ve Doğa Festivali ambargolarla, köy boşaltmalarla, doğanın talanı ve rantına karşı Dersim halkının isyan çıığı olmuştur. 18 yıldır düzenlenen bu festival geçtiğimiz yıl kayyum tarafından yasaklanmış ve kayyum tarafından "alternatif" festival örgütlenmeye çalışılmıştır.

Tüm yasaklara, her türden saldırı politikalarına karşı devrimci, demokrat, ilerici güçler 18. Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nin 26-29 Temmuz tarihlerinde gerçekleşeceğini duyurmuştur. On yıllardır saldırılara karşı diz çökmeyen Dersim halkının, doğasına ve kültürüne sahip çıktığını haykıracağı 18. Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nde buluşalım!

Dersim'de barajlara HES'lere geçit vermeyeceğiz!

Festival ê ma wo, marê mano!

Festival halkındır halkın kalacak!

Suriye'nin Kaderi

Suriye'de bir komünist-devrimci hareketin görevi faşist BAAS rejimine, emperyalistler ve bölgenin faşist devletleri tarafından desteklenen halk düşmanı, karşı-devrimci cihadist güçlere karşı halkı savunmak, halkın ve ilerici-devrimci güçlerin birliğini sağlamaktır. Bunu elbette karşı-devrimci iç savaş üzerinde etkili olmak ve onu devrimci bir savaşa dönüştürerek, demokratik halk devrimini gerçekleştirmek için yapacaktır.

Suriye "iç savaş" büyük oranda sonuçlandı. Artık IŞİD, El-Nusra, Tahrir-El Şam gibi irili ufaklı yüzlerce örgüt karşısında varlık yokluk sorunu yaşayan bir BAAS rejimi yok. Büyük bölümü de-santralize olan bu halk düşmanı güçler, bugün artık önemli ölçüde tasfiye olmuştur. İktidarını koruyor olmasından hareketle söylersek BAAS kliği "iç savaş"tan zaferle çıkmıştır.

Birden fazla ulus ve azınlık milliyetin, birçok inanç grubunun ülkesi olan Suriye, diğer benzer durumdaki ülkeler gibi milli zulmün ve inançsal baskının da yurdu olmuştur. Suriye, işçiler ve diğer emekçiler üzerinde gerçekleşen şiddetli sınıfsal baskının, ulusal ve inançsal baskıyla tahkim edildiği bir ülkedir. 28 Ocak 2011'de küçük çaplı başlayan ve hemen sonra değişik kentlere yayılıp, 15 Mart'ta Dera'da büyük bir isyana dönüşerek sonraki seviyeye, yani "herkesin herkese karşı savaştığı" bir "iç savaş" yol alan gelişme için, Magrip'de "Arap Halk İsyanları"nın çıkması yetmişti. Bu isyanların taşıdığı kıvılcım, bozkır gibi kurumuş Suriye halkının tutuşmasına yetmişti. Yani 2011 yılının Suriye'si herhangi bir ülkeyi yangına çevirecek her şeye sahipti.

EMPERYALİST KOMPLO DEĞİL, ÖNDERLİK SORUNU

Bir Suriye İhvan'ı (Müslüman Kardeşler) gerçekliği vardı, bu reddedilmez. Rejimle keskin çatışmalara girmiş, binlerce insanı rejim tarafından öldürülmüş olan bu örgüt, aldığı bütün darbelerle rağmen, Sünni kitlelerden destek görüyordu. Çünkü bu kitlenin inanç sorunları dışında da esaslı ekonomik ve demokratik sorunları vardı, İhvan bu sorunlardan besleniyor, kitlelere nüfuz ediyordu. 28 Ocak'ta meydanlarda görünmeye başlayan kitle haklı talepler seslendiriyordu. İhvan ve diğer halk düşmanı güçler kitleleri yedeklemek için ellerinden geleni yapmış ve en sonu kitlelerin ayaklanmasına gerici bir iç savaş karakteri kazandırabilmişlerdir. Fakat bu merhaleye geliş bir dizi gelişme sonrası olmuştur. Akıldan çıkartılmaması gereken iki husus var: Birincisi, BAAS rejimi komprador bürokrat burjuvazi ve büyük toprak ağalarına dayanan, bu sınıfa ve efendileri emperyalistlere hizmet eden bir

rejimdir; ikincisi, ezilen sınıf, ezilen ulus ve inanç kesimlerinin tam da rejimin sınıf ve siyasal karakterinden kaynaklı büyük sorunları mevcuttur. Suriye rejimini demokratik görenler, Suriye halkının başkaldırısını "bulutsuz gökyüzünde çakan şimşek" gibi anlamsız, ya da "bu da nerden çıktı" biçiminde karşılayan ve "emperyalizmin bir komplosu" olarak değerlendirenler, yukarıda belirttiğimiz iki temel noktayı gözden kaçırıyor ve ilkesel hatalara düşüyorlar.

Suriye'de bir komünist-devrimci ha-

reketin görevi faşist BAAS rejimine, emperyalistler ve bölgenin faşist devletleri tarafından desteklenen halk düşmanı, karşı-devrimci cihadist güçlere karşı halkı savunmak, halkın ve ilerici-devrimci güçlerin birliğini sağlamaktır. Bunu elbette karşı-devrimci iç savaş üzerinde etkili olmak ve onu devrimci bir savaşa dönüştürerek, demokratik halk devrimini gerçekleştirmek için yapacaktır. Suriye'de bu tür bir görevi sahiplenerek harekete geçen bir komünist-devrimci hareket şekillenemedi. Bu, Suriye halkının geleceğini derinden etkileyen bir eksiklikti. Kürt Ulusal Hareketi ve onun politik, askeri gücü PYD/YPG, söz konusu eksikliği gideren olmasa da, karşı-devrimci ateş ortasında ilerici ve demokrat bir güç olarak Rojava'da önemli mevzii yaratmıştır.

EMPERYALİSTLERİ ARASINDAKİ ÇELİŞKİNİN SEYRİ SURIYE'NİN KADERİ OLMAMALI

IŞİD'in ve belli başlı cihadist güçlerin ezildiği ve BAAS rejiminin iç

savaştan zaferle çıktığı bugünkü Suriye, çeşitli milliyet ve inançtan Suriye halkı için ne vadediyor? Bu soruyu irdelemekte yarar var. Amerikan emperyalizmi açısından çıkarlarıyla çelişir olduğu için, BAAS rejimi ortadan kaldırılması gereken bir rejimdir. Bölge devletleri görünürde, inançlara dayalı bir güç dengesi üzerine oturmuştur. Perdeyi biraz araladığımızda inançsal bloklaşmanın, yani Şii-Sünni aksının, emperyalistlerin farklılaşan çıkarları ve buna dayalı bir kümelenme olduğu görülmekte-

ilişkileri nedeniyle de ABD emperyalizmi tarafından öncellenmektedir. Emperyalistler arasındaki çelişki Çin ve ABD emperyalizmi arasındaki çelişkiye kristalize olmuş durumdadır. Uzun bir süredir Çin-ABD çelişkisi emperyalist gelişmenin yönünü tayin etmektedir. Emperyalist sermayenin derinleşen krizi, Çin-ABD çelişkinin keskinleşmesi üzerinden, kurulu dengenin yeniden kurulmasına doğru güçlü bir eğilim olarak kendini göstermektedir. Ortadoğu'da İran ve bağlaşıklarının Amerikan karşıtlığı kadar, Çin emperyalizmiyle olan ilişkileri nedeniyle de ABD'nin hedefi haline gelmişlerdir. Çin'in bir "Kuşak Yol" projesi var ve bu proje ilerledikçe Çin Ortadoğu'ya daha da yaklaşmaktadır. ABD'nin İran'a dönük hamlesinin önemli bir nedeni de Çin'in bölgeye uzanmasının önüne geçmek, engellemektir.

ABD emperyalizmi BAAS rejimini yıkma konusunda başarılı olamadı. Fakat askerleriyle, üsleriyle, DSG ile olan ilişkileri ve ortak denetledikleri bölgelerle Suriye'dedir. ABD bunu Suriye'nin geleceğini, başta İran olmak üzere bölgeye dönük politikalarını gerçekleştirmenin aracı olarak kullanmaktadır.

ÇEŞİTLİ ULUS VE İNANÇLARDAN SURIYE HALKI BİRLEŞİN!

Bugünkü Suriye gerici iç savaşın sonuna geldiği bir ülke olsa da ABD ve emperyalist koalisyon güçlerinin işgal ettiği, denetlediği bölgeler ve hava sahasıyla; TC'nin işgali altındaki topraklarla; Rusya'nın üsleri, askerleri ve rejim üzerindeki belirleyici gücüyle; İran'ın binlerce askeri ve rejimle olan ilişkisiyle "bir meçhule doğru yol almaktadır." Çeşitli ulus ve inançlardan emekçi Suriye halkı kısa vadede mevcut durumu değiştirecek gerçeklikten uzak olmasına rağmen, demokratik Kürt Ulusal Hareketi Suriye'nin geleceği üzerinde olumlu rol oynayabilir. Fakat bunun için öncelikle ABD emperyalizmiyle olan kurulu ilişkinin PYD tarafından nitelik bir değişime uğratılmaması gerekir. Aksi durumda ilerici temelde bağımsız politikalar üretmesi ve uygulaması güç olacak, ezilenler arasındaki güven köprüsü yıpranacaktır.

dir. Ayrıca milliyetçilik, bölge ülkelerinin ekseriyetinin Arap ulusundan olduğu koşullarda kitleleri mobilize etmek, hakim sınıfların arkasında sürüklemek için yeterince işlevli olmuyor; inançlara dayalı çelişkinin bu derece keskin olması milliyetçiliğin oynadığı gibi bir rolü oynama kabiliyetinden de geliyor. BAAS rejiminin karşısına çıkma güç ve kararlılığını kendinde bulmasına rağmen, devrimci-demokratik bir önderlikten yoksun olan Suriye halkı, İhvan önderliğinde gerici iç savaşın içine çekilmiştir. İhvan, SUK, IŞİD ve daha birçok örgüt BAAS rejimi yıkılsın diye Amerikan emperyalizmi, TC, Katar, S. Arabistan, BAE gibi bölge devletleri tarafından finanse edildiler, eğitildiler, askeri olarak donatıldılar.

ABD için BAAS rejiminin yıkılması İran'ın önemli bir destek gücü kaybetmesi, İran kuşatmasının daha etkin kılınmasıydı. İran, bölgede Amerikan karşıtlığını dinamik tutan ve bir güç haline getiren özelliği kadar, Çin'le

SAĞ TASFİYECİLİĞİN OB

Özgür Gelecek 4-17 Temmuz tarihli 171. sayısı ile www.partizan-online.net adlı sağ tasfiyeci sitede “*Sınıf Mücadelesi Bütünlüklü Ele Alınmak Zorundadır*” başlıklı bir makale yayımlandı. Makale Yeni Demokrasi’nin 17 Mayıs tarihli 10. sayısında yer alan “Seçimler Ekseninde Reformculuk ve Devrimcilik” adlı yazıyla polemik amaçlamış. Ama ilgili makale düşünsel, ideolojik, politik yaklaşımındaki sakat ve yanlışlarla bezenmiş yapısını, Yeni Demokrasi makalesindeki “devrimcilik” ibaresini “darbecilik” diye yazarak başlıyor! Kafayı “darbecilik” kavramıyla bozmanın bir sonucu mu ya da basit bir redakte hatası mı? Bilinmez.

Fakat yazarın kafayı bozduğu hatıta kafasının darma-duman olduğu asıl meseleler ise ciddiyetsizlik, keyfi tarih yazıcılığı, ukalalık ile makalesine sinmiş ruhsal, ideolojik, politik şekillenmiştir. Bütünlüklü şeyler söylediklerinden ya da bütün olduklarından değil, gittikçe derinleşen çok boyutlu politik edilgenlik ve iddiasızlığın neden olduğu güçsüzlüklerinden, Lenin yoldaşın söylemiyle gerçeklere, gerçekliklerine gözlerini kapatarak yok sayan gülünç ama bir o kadar da ibretlik durumlarını göremeyişlerinden, belki de yine politik iddiasızlığın yeşerttiği umutsuzluğun yansımaları umursamazlıktan paylaştıkları, duyurusunu yaptıkları her yazımda her makalede politik otorite edasıyla sadece yazara özgü olmayan bütünlüğe dair özel vurgu yapmaktalar. Ama bu yaklaşım nafi bir çaba. Hiçbir şey idealizmlerini örtmeye yetmeyecek. “Helva helva demekle ağız tatlanmayacağı” gibi “Bütünlüklü, bütünlüklü...” diyerek başlık atarak, bu düşünce sistematığına kavuşulmaz, kavuşulamaz. Dünyayı, toplumları ve tarihi hangi sınıfın çıkarlarıyla ele aldığı diyalektik-tarihsel materyalist yöntemle kuracağını ilişkiyi belirler.

SAFSATACILIĞIN LAF SALATASI İLE FLÖRTÜ

Yazarımız bir safsatacılık tespiti ile makalenin mantığını kurguluyor. Aslında henüz başlangıçtan

itibaren “saf-satacılığın” pençesinde devinen bir duruma düşüyor. Unutulmasın ki “Vakit gelir, tilkinin kuyruğu kendine yük olur”. Yazarın da “saf-satacılık” tespiti yazının bütününe ona yük oluşturmuş. “... kendilerinde yapısal bir özellik oluşturduğunu bildiğimiz dogmatikliğe düşmemek adına Marksist teori/politikadan ne kadar uzaklaştıklarına bir kez daha bir kez daha tanık olduk bu yazıyla. Biz yazıdaki tüm yanlış anlayış ve ele alışılarına cevap vermeyi düşünmüyoruz. Sayfalarımız bile yetmeyebilir buna.” Yazarımız odak noktasını “boykot” eleştirisi yapıyor. Ama geçerken “sayfalarımız yetmeyecek kadar yanlışlar var” diyerek safsatacılığa başlıyor. Yazarımıza fazla değil “beş tane yanlış” yaz desek acaba bulabilir mi emin değiliz. Ama “saf-sataların” ayırıcılığına varmanın, onları geçerli ve sağlam argümanlardan ayırmanın önemli bir eleştirel yaklaşım becerisi içerdiğini biliyor olsa gerek, “yazmaya kalksak sayfalarımız yetmeyecek” diyerek ne yaman bir eleştirmen, safsatacılığın panzehiri bir “bilim insanı”, tarih ve toplum bilimi uzmanı olduğu algısı yaratmaya çalışıyor. Yazarımız aldığı psikolojik destekle Halkın Günlüğü yazarlarından öğrendiği “kendine aşık olma” ruh haliyle kolları sıvıyor. Yazarımız daha ilk cümleleriyle anlamını bildiği ama kavramakta zorluk çektiği safsatacılığa başlıyor.

“Yapmaya çalışacağımız tek şey, seçim süreçlerinin değerlendirilişinde çoğunlukla düşülen hatayı Yeni Demokrasi’nin bol materyal sunan yazısından hareketle açıklamaya çalışmaktır. Elbette ki bu işlenirken konjonktürde belirlediğimiz taktik tutumumuzun teorik/politik zeminini de daha fazla açmış olacağız” tespitleri ise bir polemik yazısı ile seçim değerlendirmesi beklentisine neden oluyor. Ama yazar belli ki yazıyı seçimler tamamlanmadan önce kaleme almış. Olsun! Yazının ideolojik-politik hülyaları, bu şekilde daha belirgin hale geliyor. Ama ilgili yayının seçimler sonrası, seçim öncesi bir değerlendirme-polemiği yayınlaması, bu garip tutumu ifade etmemizin önünde engel değil.

Yazara göre biz bol miktarda “yanlış anlayış ve ele alış” içindeymişiz, dogmatikliğe düşmemek adına ya-

pisal olan Marksist teori-politikadan uzaklaşmışız. Biz özellikle “dogmatikliğe düşmemek adına” diye yapılan tespiti anlayamadık. Dogma olan nedir, bizim dogmatikliğe düşmemeye çabamız nerde somutlanıyor? Bunu yazıda göremedik. Yazıda gör-

tavrına yöneleceğiz deyip, hem de “üstü örtülen dogmatizmin şifrelerini göstereceğim” diyerek bahsettiğimiz gerçek karşısında kendi yüzeyselliğini ve sıradanlığını ortaya koyuyor. Sayın yazar, başınızın üstüne hale yerleştirmenize müsaademiz olmayay-

düğümüz bir şey var bize dogmatiklik eleştirisidir. Ki “boykot tavrı”na dair dogmatiklik eleştirisi yapmayan kim kaldı bilmiyoruz... Ama bir saniye duralım ve düşünelim. Yazar bizi “dogmatik görünmeme” çabası ile neden itham ediyor. Çünkü kafasının üstüne haleler yerleştirmesi gerekiyor. Onun dogmatiklik eleştirisi cepte hazır bir şekilde bekliyor. Ama bizim yazının “dogmatikliği örten bir karakterde olması lazım ki” bu derin mi derin, geniş mi geniş, bilimsel mi bilimsel yazarımız yakından ve sıkı bir incelemeyle dogmatikliğimizi ortaya sersin. Bu defa safsatacılık sadece gülünç oluyor. Çünkü boykot tavrı üzerinden bir dogmatiklik eleştirisi artık sıradan, alelade, banelleştirilen ve her önüne gelenin yaptığı ilk eleştiridir. Yazarımız hem “boykot”

cak, haberiniz olsun!

KARGA GÜL DALINA KONUNCA BÜLBÜL OLMUYOR

Bu kendindeki “derinliğe” ve “kavrayışa” hayranlık duygusuyla başlayan peşrevden sonra başlıyor boykot eleştirilerine. Boykot eleştirisi ise Yeni Demokrasi’nin boykot tavrına dair tutumundan, ilgili yazının içeriğinden çok Yeni Demokrasi’ye ait olmayan bir boykot gerekçesiyle Lenin yoldaşın yaklaşımının kavgaya tutuşturulması olarak karşımıza çıkıyor. Hülyalara, gerçek olmayan yaklaşımlarla tartışmak, polemik yapmak, kendini gerekelendirmek bu anlayış için bir varoluş meselesi durumuna gelmiştir. Bu sağ tasfiyeci, parti kaçınını anlayışın bu tür gölge dövüşleri, kendi

EZLEŞEN OPÖRTÜNİZMİ

yarattıkları gerçekliğe dayanmayan kurgularını bize atfederek dövüşmesi ise yeni değildir. Bu neredeyse bir süreç boyunca ortaya çıkmış bir tartışma kültürüdür. Bu örgütsel kültür bu yazıda da kendini ortaya sermektedir.

nun nasıl yansımaları bulduğu, nasıl açığa çıktığına dair değerlendirmeler, eleştiriler yaptık, yapmaya devam ediyoruz. Ancak hiçbir yazımızda devrimciliği ve reformistliği seçimlere katılım meselesiyle ölçmedik. Bizim böyle bir katalizörümüz olmadı.

1912'de IV. Duma seçimlerinde Bolşevikler de, tasfiyeciler/reformistler de seçime katılmayı savunmuşlardı. Fakat katılımların içeriği, nedenleri farklıydı. Lenin somut olarak toplanan platformun belgelerine dayanarak -yani safsatayla değil- tasfiyeciler/reformistlerin devrimci hedefini geri iteklediklerini, esas yöntem olarak legalizmi savunduklarını ortaya koymuştur” ögüdü veriyor. Bu ögüdüne uyduk. Bu süreci inceledik. Lenin'in bu süreçte izlediği yöntemle, bugünü biraz kıyasladık. Seçime katılımcı olan hareketlere özellikle baktık. Karşımıza reformist, oportünist, devrimci, demokratik, Troçkist, Enver hocacı, “Maoist”, anarşist, ulusal özgürlükçü vs. temelde bir dizi hareket ve parti çıktı. Bu hareketlerin önemli ve ağırlıklı bir kısmı seçim bağlamında ortak bir çatı altında yani HDP’de bir araya gelmiş. Yani büyük bir uzlaşma ile oluşmuş bir ittifak var. Ama ittifak esasta bir program, yönelim, seçim deklarasyonu olan siyasi bir parti üzerinde gerçekleşmiş. Biz Özgür Gelecek gazetesi de dahil hiçbir anlayışın, hareketin ve partinin seçime katılım gerekçelerinde aralarındaki ayrımı netleştiren, seçime katılım gerekçelerini ideolojik-politik bir mücadele konusu yapan ve bunun altını çizen bir çalışma, makale, polemik bulamadık. Takvimi geriye sardık ve Lenin yoldaşa bir baktık ögüt dinleyen çocuklar misali. Lenin bağımsız bir parti olarak, devrim programı belirginleşmiş bir komünist olarak tasfiyeciler ve reformist anlayışlarla arasına kalın çizgiler çekerek, sınıf uzlaşmacılığına ve kitlelerin bilincini karartacak hiçbir politik tutuma müsaade etmeden seçim çalışması örgütlüyor.

Peki sayın yazarımız siz varsayalım ki Leninist’siniz, komünistsiniz. Seçime katılım gösteren bir dizi reformist akım ve hareketle aranızdaki farkı nasıl belirginleştirdiniz? Örneğin kitlelere hangi seçim çalışmasıyla bunu anlattınız. Onların reformist hattına dair ayrışım noktalarınızı nasıl kitlelere götürdünüz ve propaganda ettiniz? Aynı soru oportünist-devrimci akımların yanlış hatalı seçim taktikleri ile mücadeleniz içinde geçerli. Nasıl bir mücadele hattı ördünüz? Biz mi göremiyoruz, yoksa hiç yapmadığınız bir şey üzerinden bize ögüt vermek

mi hoşunuza gidiyor? Safsatacılığa düşmek istemiyorsanız kendine yakından bakman lazım, nasıl bir seçime katılım politikası belirlediğinizi incelemen lazım, ögüt verdiğiniz kaynaktan beslenerek şekillenmen lazım. Seçim kürsülerinde boy verip “yoldaşlık” nutku atarken, kimlere hitap ediyordunuz? “Bir oy da sen ver, senle değişir” şiarıyla ilerlerken sloganın kendisindeki değişim ve değişimin aracını sahiplenmeyi nereye koyacaksınız? Henüz sizle ortak yürürken ortak hazırlanmış Partizan 85. sayısındaki süreç değerlendirmesini nereye koyacaksınız? Ortak yürüdüklerinizle sağcılığın karakteri olan “hep birlik, hiç mücadele” eksenindeki tutumunuzu nasıl açıklayacaksınız? Doğrusu bu süreçte birlikte hareket ettiğiniz, ortak seçim çalışması örgütlediğiniz kesimlerle hiç ayrım noktanız söz konusu değil mi? Hani nerede Lenin yoldaşın 1912’de 4. Duma seçimlerindeki tavrı, yöntemi ve ele alışı? Bu sadece 1912 4. Duma seçimleri için geçerli de değildir. Lenin tüm seçimlere bağımsız siyasi kimliğiyle, belirlenmiş devrim programının propagandasıyla hazırlanmış, tüm oportünist akımlarla mücadele ederek çizgisini geliştirmiş ve kitlelere ulaşmaya çalışmıştır. Şimdi sayın yazarımız safsatacılığı açığa çıkaran sıkı gözlem, derin analiz ve dikkatli bir inceleme yeteneklerinize dair biz ne demeliyiz? Lenin okumalarınıza saygı duyacağız, bununla karşımıza çıkmanıza “övgü” dizeceğiz ancak bunlardan bizi alı koyan Lenin üzerinden oportünizmi üretmeniz oluyor.

Oportünizmlerine destek arayışında olan, politik yozluklarına, yokluklarına ortak etme, ortak bulma uğraşında ki bu anlayışların devrim ve görevlerinden kaçışın adresinde doğallığında ortaklaşmıştır. O da parlamentarizmdir.

Hal böyle olunca kağıt üzerinde teorik olarak kabul edilip savunulan gerçekler (doğrular), pratikle örtüşüp, onunla bütünleşmediği müddetçe bir şey ifade etmeyecektir, etmiyor da.

Marksist literatürün bütünlüğü

Özgür Gelecek yazarı seçimlere “katılım veya reddin tek başına devrimcilik/reformizm kistası olmayacağını, dolayısıyla Lenin’in seçimlere en yoğun baskı koşulları altında katılmasını da böyle ele alınamayacağını söylüyoruz” diyerek, bizim tek kriterimizin bu olduğunu ifade ediyor. Biz tüm süreci tasfiyecilik ve reformizm bağlamında ele alarak değerlendiriyoruz. Tek tek hareketlerin niteliklerine dair bir değerlendirme yapmıyoruz. İçinden geçtiğimiz sürecin reformist ve tasfiyeciler karakterine dair bir değerlendirmemiz söz konusu. Bu bağlamda olaylara, olgulara, politik meselelere bakarken bu akımın ve eğilimin etkileri üzerinden bir eleştiri yapmaya çalışıyoruz. Seçimler meselesinde de bu ideolojik-politik soru-

Seçimler vesilesiyle izlenen siyasal hattı, sınıf uzlaşmacı tutumları, meclise atfedilen rolü, seçime katılım politikasını, faşist diktatörlük gerçekliğini karartacak tek yanlı tutumları, devrim stratejimizin ideolojik-politik-örgütsel ihtiyaçlarına uygun taktik tutumu anlatarak, bunları göstermeye çalışarak ele aldık. Sürecin genel karakterini, meclisin tarihsel ve politik rolünü unutmadan, ancak doğru taktik politikaya sınımsız sarılarak ve tüm dost güçlerimizle bu doğru ekseninde polemik yaparak bu süreci ele almaya çalıştık.

EĞRİ AĞACA “YAYIM” HER GÖRDÜĞÜNE “DAYIM” DEME

Yazarımız bize “Yeni Demokrasilerin incelemesi için öneriyoruz:

diyalektik yöntemle incelenmeyip eklektik yöntem ve anlayış tercih edildiğinde anti-bilimsel eğilimlerine kolaylıkla kanıt bulmuşlardır. Bu çok bilinen eski ama oldukça kullanışlı bir yöntemdir. Nihayetinde makale sahibi yazarımız da, dışında ki politik müttefikleri de bu yöntem ve anlayışla hareket ederek yanlışlarını doğrulama çabası içerisine girmişlerdir.

Yazarımızın makalesinde işaret ettiği çarpıtma ve safsatacılığın boy verdiği yerde tam da burası olmaktadır; kavrayış ve yöntem.

Ancak tüm bu referanslar, boykot karşıtlığını güçlendireceklerini düşündükleri ilgili, ilgisiz adeta kolu kanadı kırılmış başı sonu kırılarak yapılan eklektik taramalar ne yazarımızı, ne de ortaklaştıkları anlayışları doğrulamaya yetmemiştir.

Yanılı, geçmiş somut politik durumun doğrudan tarihsel bir olgu olarak kabul edilip bugünün tarihi ile çakıştığına inanıyor olmalarından kaynaklanmaktadır.

Nasıl mı? Kısaca örnekleyelim:

1905 ve 1906 tarihleri oldukça öğreticidir. Bu iki tarih, Bolşevik Parti'nin de içinde yer aldığı 1905 Devrimi ve sonrasında. 1905 devrimin yükseldiği, 1906 ise devrimin yenilgiye uğradığı dönemdir. Bu iki dönemi, koşulları, tarihsel gerçeği yok sayan bilimden renkte ki aynılara soralım; Lenin yoldaşın "boykota karşı" yazısını genel bir boykot tartışması mıdır yoksa devrim gibi toplumsal dönüşümlerin olduğu bir tarihsel döneme ait bir boykot tartışması mıdır? Elbette döneme ait boykot tartışmasıdır. Saçmalık tam da bu tarihsel gerçeği gizleyen manipülatif tasfiyecilerdir.

Marksizm'e ve Marksist öğretilere ilgi ve ihtiyaç sadece devrimi isteyen, devrimci bir çıkış arayanlar için vazgeçilmez bir silahtır onun lafını yapan ya da düzen içine meyleden tasfiyeciler, oportünistlerin değil.

"Seçimler için bildirge değil, ama devrimci sosyal-demokrat bildirgeyi uygulamak için seçimler" (4. Duma Seçimleri Arifesinde, Temmuz 1912)

MLM'ler "doktriner değil"dir (Lenin). Sorunları tarihsel bağlamından, anlamından, koşulların özgünlüğünden koparmadan o günkü somut politik durumu göz önünde tutarak ele alır, o günkü politik duruma bağımlı olarak toplumsal gelişmeleri bir bütün olarak öncesi ve sonrasıyla analiz

ederler. Mücadeleyi ileriye taşıyacak proletaryanın, sınıfın rengini verdiği geçici uzlaşmalara kapıları kapamazlar. "Red"di, iktidar perspektifli mücadeleyi dışlayan özünde sınıf işbirliğine denk düşen siyasetinin seyrini güncel durum üzerinden etkilemenin

arayışında ki ilkesizliklerin bütünüdür.

Yazarımız durmaksızın Lenin yoldaşla uğraşiyor, Lenin'i karşımıza çıkarıyor. Ülkemizde ki devrimci olgunluğa ve taktiksel pratiklere bağımlı olan özel durumlara dair vurgudan yoksun, Marksist ustalarca Marksizm'in dogma değil eylem kılavuzu olduğu, Marksistler'inse ütopyacı olmaması konusunda ki uyarılara aldırmış yaklaşımıyla **obezleşmiş bir oportünizmi** karşımıza çıkarıyor. "Deve Kabe'ye gitmekle hacı olmayacağı" gibi bu anlayışta Lenin'e başvurarak MLM olamayacaktır. "Bu biçimsel yaklaşımdan hareket ettiklerinde tutarlı olmaları için, sanırız ki, baskı ve sömürünün yoğunluğu konusunda kimsenin itiraz edemeyeceği Çarlık yönetiminde, üstelik Duma'daki Bolşevik fraksiyonun tamamı hakkında tutuklama kararı çıkarılmasına rağmen seçimlere/parlamentoya katılma kararı alan Bolşeviklerin/Lenin'in reformist olduğunu söylemek zorunda kalacaklardır!" Bu tespit Özgür Gelecek yazarına ait. Bize şunu anlatıyor: Çarlık Rusya'sının koşullarıyla bugünün Türkiye'sinin koşulları aynı. Bu durumda Lenin seçimlere katıldı, doğru yaptı ve biz de doğru yaptık. Yani biz boykot yapmayan anlayışları reformist olarak görüyorsak, Lenin yoldaşı da reformist olarak görmemiz lazımmış. Ey teori sen nelere kadirsin! Bu tartışma pek manidar bir anıştırma yaptı bizde. Uzun yıllar boyunca çeşitli oportünist akımların ülkenin sosyo-e-

konomik yapı tartışmasında karşımıza Lenin'in "*Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi*" adlı eserini çıkarıp "Yahu 100 yıl önceki Rusya kadarda mı gelişkin değil Türkiye. Lenin dönemin geri Rusya'sını Kapitalist görürken siz hala yarı-feodalizmden bahsediyor."

yorsunuz. Lenin'i aslında inkar ediyorsunuz" diyerek tartışma yürütüldü, hâlâ da yürütülüyor. Şimdi Özgür Gelecek yazarı Lenin dönemindeki seçim tavırlarını alıyor ve aynı idealizmden muzdarip yöntemle ve bir o kadar da geri yaklaşımla "siz Lenin'e reformist demelisiniz" diyor. Oldu! Başka sayın idealist yazar? Size de Marksist-Leninist-Maoist diyelim mi bu parlak yöntem ve kıyaslamamızdan dolayı? Sizin gibi bir düşünce ustasına, teori gurmesine sahip olmadığımız için yanıp yakılsak mı acaba?! Lenin bu mantığı safsata olduğunu şu gerekçeyle ortaya koyuyor: "Tarihin geçmiş bir dönemini bugünün yerine koymasındadır" (Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları) Bize safsatacılık eleştirisi yaparken biraz aynaya bakma, hatta Lenin'e bakma zahmetine katlansaydınız bari.

BİR SEÇİM VE "SOL KOMÜNİZM BİR ÇOCUKLUK HASTALIĞI" NIN TAHRİFİ

Bunların yanında yazarımız Lenin'in "*Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığıdır*" adlı broşüründen alıntı yaparak bizim boykot politikamızı hırpalamaya çalışıyor. Yazarımızın Lenin alıntılarının hepsi tartışma bağlamında boşa söylenmiş "ölü alıntılar" özelliği taşıyor. Çünkü polemliği Lenin yoldaşın yöntemiyle gerçekleştiriyor. Ustalar deryasına oltasını atıyor, istediği balığı yakalayınca da sevinen bir çocuk gibi bak bu da var diyor. Bu yaklaşımı bir kez de Lenin'in o ünlü eseri bağlamında ya-

pıyor.

Bir defa Lenin'in "Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı" adlı eserinin hangi tarihsel koşullarda, nasıl bir ideolojik-politik şekilleniş içinde ve yine Lenin yoldaşın deyimiyle hangi "mütevazı" ereklerle yazıldığını anlamak gerekmektedir. Aslında yazarımız Lenin'i tarihsel dönemi anlatan bilimsel kitaplarla, örneğin ideolojik olarak yakın olduğu ama tarih anlatımıyla pek yakınlık kuramayacağımız Tony Clif'in dört ciltlik Lenin biyografisini okusa belki onun Lenin'i kavramasına katkısı olabilirdi. İçinden geçilen tarihsel koşullar göz ardı edilerek Lenin alıntıları evet yine Lenin yoldaşın aynı eserde vurguladığı gibi sadece Lenin'e yönelik bir "ayıl dostluğu" olacaktır. Lenin

Hollandalı, Alman, İngiliz radikalleriyle ve bir bütün Avrupa'da esen sol rüzgarla ilintili olarak Rus devrim deneyimlerinin değerlendirilmesini amaçlamaktadır. Zira Bolşevik devrimin yarattığı rüzgar Avrupa Komünist Hareketi'nde ciddi bir sol rüzgar yaratmış, ittifak politikasında, mücadele araçlarının kullanımında, kitle çizgisinde bir uç çizgi ortaya çıkarmıştır. Ve bu çizgide Bolşevik devrim ve deneyimleri referans alınarak hayata geçirilmektedir. Lenin yoldaş bu çizgiyle taktik politikalar ve yönelim ekseninde bir hesaplaşmaya, onların yanlışları ve sorunlarına dair bir odaklanma içindedir. Yazarımız bu noktada bize Lenin'i okuma tavsiyesinde bulunacağına önce Lenin yoldaşın oluşturduğu tüm metinleri içindeki politik sürecin özellikleriyle kavramaya, metnin ruhunu anlamaya, Lenin'in düşünce sistematığının ve devrimci politika ve taktiklerle nasıl ilişkilendiğine bakmasında fayda var. Ama sadece bakmakla komünist olunmayacağını şu güzel özdeyişle ile anımsatalım "Bakmakla öğrenilseydi, kediler kasap olurdu"

Yazarımıza Lenin'in *Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı*'nda verdiği alıntının hemen öncesinde şu kısmı neden es geçtiğini sormakta fayda var: "**Burada boykotun hangi koşullarda yararlı olacağını formüle etme çabasında bulunmam mümkün değil, çünkü bu yazının görevi daha mütevazidir: uluslararası komünist taktiğin bazı acil güncel sorunlarıyla bağlantılı olarak Rus deneyimle-**

rini değerlendirmek amacındadır” (Lenin Cilt-10 syf: 119) diye vurguluyor. Üstelik Büyük Ekim Devrimi’ni gerçekleştirmiş, prestiji çok güçlü ve söylediğinin pratik karşılığı olan bir usta olarak bunları ifade ediyor. Yani olabildiğince mütevazî, gerçekçi ve somut durumun somut analizine sadık kalan bir yaklaşım sergiliyor. Yani Lenin bir taktik politika olan boykot ya da seçimlere katılımı değil, taktik politikanın ruhunu reddeden anlayışlarla hesaplaşmaktadır. Ki yazarın yine alıntısından hemen önceki Lenin vurgusunu da buraya not edelim. **“Taktik, her verili devletin (ve onu çevreleyen devletlerin ve tüm devletlerin, yani dünyadaki tüm devletlerin) tüm sınıf güçlerinin soğuk kanlı ve sınıksız nesnel bir değerlendirilmesine ve devrimci hareketlerin deneyimlerinin hesaba katılmasına dayandırılmak zorundadır”**. (Lenin Cilt-10 sayf:120) Şimdi Özgür Gelecek yazarı Avrupa’daki sol komünistlerin devrimciliği sadece parlamenter oportünizmi üzerinden tanımlayan yaklaşımlarını (ama dikkat “sadece parlamento oportünizmi”) Lenin’in mahkum etmesi ile, Yeni Demokrasi’nin boykot tavrını temellendirmesi, ilgili yazının bütünlüklü yaklaşımı arasında nasıl bir bağlantı var? İzaha muhtaç. Olmayan şeyi varmış gibi gösterme yeteneği yine devrede. Seçim bağlamı bir tartışma yürütülürken kuşkusuz sürecin reformist ve tasfiyeci karakteri, seçimlere katılım gerekçeleri, bu eksende oluşmuş çizgi özel bir yer tutacaktır. Fakat sadece parlamento seçimleri üzerinden bir reformizm tanımı yapılmamaktadır. Ortaya konulan reformist ve tasfiyeci eğilim ve çizginin örtülmesi için yazar, Lenin dayanaklı oportünizm ile sorunu manüple etmektedir.

Özgür Gelecek yazarına Lenin’in boykot taktiği geliştirdiğinde kaleme aldığı yazılara bakmasını da biz salık verelim. Zira bu yazılara baktığında Lenin’in o politik koşullar içinde, taktiğin ruhuna uygun olarak yazılar ele aldığını, gerekçeler sıraladığını görecektir. O yazılarda Çarlık Rusya’sının baskıcı yöntemleri, polisiye baskısı, gazetelerin kapatılması, tutuklama furyası ve dönemin tüm diğer faktörleri Lenin’in o coşkulu ve tutkulu politik yaklaşımıyla dile gelmektedir. Ki taktik politikayı belirleyen yukarıda sıraladığımız bir dizi faktörle nasıl belirlediğini Yeni Demokrasi’nin ilgili sayılarında, Partizan açıklamalarında bulmak mümkündür. Polemik konusu yapılan yazıda ise meclis ve seçimlere kitlelerin kaderini bağlamaya dönük özel yaklaşıma dair sert ve net eleştiriler söz konusudur. Ancak Lenin’in taktik politikalara dair

yazılarına, bu taktikler değiştiğinde yönteminin değişmediği, sınıf perspektifinin, devrim perspektifinin değişmeden somut koşullara uyumlu görünürdeki başkalaşımına bakmakta ve bunlardan ders çıkarmakta fayda vardır. Ama özellikle yazarımız için ziyadesiyle fayda vardır. Taktik politikayı öznel ve nesnel koşulların tam ve sıkı bir analizine dayandırarak, devrimci mücadelenin çıkarları doğrultusunda şekillendirdiğini görmek mümkündür.

SAĞ TASFİYECİLİĞİN VANTROLOG SANATINA OLAN HEVESİ

Ki buradan hemen yazarın aslında Türkiye devriminin yolu ve çizgisiyle ilgili ciddi sorunlar taşıdığını açığa vuran ve bu polemik yazısının ruhunu oluşturan noktalara değinmekte fayda var. Yazar boykot meselesine Lenin’den şu alıntıyı yaparak sadece bir biçime sokuyor, **“özel koşullar altında uygulanabilir olan özel bir mücadele aracı”**. Aslında bu alıntının faşist diktatörlük koşullarında, Halk Savaşı çizgisinin belirleyici olduğu, silahlı mücadelenin başından sonuna devrimin esas aracı olduğu gerçekliğinde boykot taktiği istisnadır demek istiyor. Yazar bununla yetinmiyor parti tarihinde esas olan boykot tavrını da tümüyle mahkum ediyor. **“Bu topraklarda, boykot, on yıllardır pasif bir tarzda, çeşitli nedenlerle seçimlere katılmayanların içinde kaybolan ve “ret” çiliği pratikte görünmeyen ve fakat kullanıcılarının bu tüm gerçeklere rağmen mücadelenin bütünündeki zayıflıklarını örtme rolü gören bir yöntem haline gelmiştir”** Özgür Gelecek yazarı bu analiziyle bir tarih çözümlemesi mi yapıyor, bunu hangi yetkiyle yapıp dillendiriyor? Bilinmez. Ancak bunun somut bir analize ve yakından bir incelemeye dayanmadığı sadece kaba bir inkarcılık olduğu açıktır. Boykot tavrıyla “red”çiliğin görünmediği vurgusu, redçiliğin toplumsal mücadele içinde, silahların eleştirel gücüyle var olduğu olgusunu ise atlıyor korkunç bir tarih bozguncu bakış açısıyla. Sistem karşıtlığının seçimlere katılımı görünür olduğu, devrimin örgütlenmesine hizmet eder bir yaklaşımla ele alındığı Türkiye tarihinde oluşmuş bir deneyim var mıdır? Yazar bunları bir incelemeye tabi tutup, ortaya çıkan sonuçları incelemiş midir? Zira tespit büyük, iddia büyük. Üstelik onlarca hareketin onlarca yıldır bu mecrayı kullanan bir deneyime sahip olması gerçekliği de unutulmamalıdır. Bize TİP örneği ve Kürt Ulusal Hareketi’nin meclisi kullanması ile gelenebilir. Çünkü parlamento kullanma da, yazarın deyişiyle “red”çiliğin en görünür olduğu

deneyimler bunlardır. Birincisi ile sorunu irdeleme ve örnekleme durumu belki korkulu rüyalar görmemek için başvurulmayabilir. Ancak ikincisi ile gelebilir. Ama onunda redçiliği meclisle mi yoksa başka mücadele araçlarıyla mı görünür oldu? Gerçekten tartışması gerekmektedir. Ama bu anlayış Kürt Ulusal Hareketi’nin “meclis aracılığıyla” mücadelesini görünür kıldığını söyleme pişkinliğine ya da nirvana noktasına ulaşabilir.

Zira ne gam! Lenin’in taktik politika meselesine dair genel yaklaşımını değil, Rusya’nın toplumsal, siyasal koşullarına uygun belirlenen devrim stratejisine bağlanmış bir taktik yaklaşımını karşımıza bir şablon olarak koyuyor. Bu anlayış artık İbrahim Kaypakkaya’nın 11 ilke de ortaya koyduğu yönelimin geçersiz olduğunun, örtülü ve ürkekçe dillendirilmesi anlamına gelmektedir. Özgür Gelecek yazarı güç biriktirmeye dayalı devrimci mücadelenin taktiklerini üretmemiz gerekir diyemiyor, Lenin’in arkasına sığınarak meclise katılım ve boykot tavrına dair yaklaşımla bunu dillendirmeyi tercih ediyor. Daha açık tartışmasında fayda vardır. Sağ tasfiyeci, parti kaçkını bu grubun bir tarzı da korkakça, ürkek bir şekilde karnından konuşmasıdır. Dogmatizmle neyi kast ettiğini ifade etmez ama parti çizgisinin temel ilkelerini ve programatik görüşlerini aşındıracak her söylemi savunur. Bunu bir de Kaypakkayacılık adına savunur.

Yazarımız bize Rusya koşullarını anlatırken, Lenin’i anlatırken bir ustayı anlatmıyor. Onun yöntemini, teorisinin devrimci ruhunu, ufuk açan bilimsel özünü anlatmıyor. O ülkede oluşmuş devrim stratejisinin, kullanılan araçların, taktik politikanın şablonlarına uymak gerektiğini anlatıyor. Ülkemizin sosyo-ekonomik yapısını, siyasal gerçekliğini, hangi devrim stratejisi ile hareket edildiğini unutarak bir yol haritası çiziyor. Uzun Süreli Halk Savaşı gerçekliğini, faşizm olgusunu, emperyalizm ve proleter devrimler çağının karakteristiğini, Kaypakkaya yoldaşın programatik görüşlerini ve 11 ilkesini unutarak meclisi, “red”çiliği, devrimci taktik politikayı uygulamanın yollarını gösteriyor. Ama bunu seçim bağlamında Lenin yoldaşa yaslanarak yapıyor ve bize bunu yutturmaya çalışıyor.

Yazarımız ayrıca “baş düşman” gibi enteresan tespitlerde yapıyor. Yıllardır uygulanan boykot tavrını mahkum etmekle yetinmiyor bir de “baş düşman” tespiti yapıyor. Doğrusu bu cüret ve ukalalık, bir makalede böylesi ciddi sorunlara dair tespitler şapka çıkarılacak türden. Zira düne kadar

ortak hareket ettiğimiz bu anlayışla, ortak tarihimizde ne “baş düşman” tespiti yapılıyordu ne de boykot tavrı bu şekilde mahkum ediliyordu. 2 yılda ne değişti, hangi değerlendirmeler yapıldı? Bilmiyoruz. Ama bu sağ tasfiyeci anlayışın anarko-liberal karakteri isteyen istediği gibi konuşma, resmi olmayan anlayışları rahatlıkla dillendirme, yayınlarda propaganda edilme serbestliği de tanıyor. İlgili yazı ve yazarda da bu önemli meselelerde bu rahatlığı görüyoruz.

Burada anlaşılır olması için altını ye-niden çizelim. Biz parlamento ve seçimleri bir taktik politika olarak görüyoruz. Katılım da boykot da bu taktiklerden birisidir sadece. Ancak bu taktik politikayı devrim stratejimize hizmet edecek biçimde ele almayı yerinde ve doğru görüyoruz. Boykot silahını da tarihimizde görüleceği gibi bir istisna özel araç olarak değerlendirmiyoruz. Ancak katılımı da bir istisna görmediğimizi, bu kalıba sığdıramayacağımızı, dünyadaki gelişmeler ülkedeki durum ve güç ilişkileri bağlamında sıklıkla kullanmak zorunda kalabileceğimiz, buna zorunlu olacağımız bu şekilde işlevlenecek bir araç olabileceği gerçekliği ile bakıyoruz. Ancak faşizm koşulları, ve devrimimizin Halk Savaşı ile gerçekleşeceği gerçekliği bize bu olanakların daha az sunulacağı koşulları getirmektedir. Mesele esasta budur.

Son söz olarak;

Lenin yoldaş **“Uzlaşma vardır, uzlaşmacık vardır. Her uzlaşmanın ya da uzlaşma çeşidinin durumunu ve somut koşullarını tahlil etmesini bilmelidir”** diyor. Rengini kaybetmiş ilkelerin ayaklarına bağ olduğunu söyleyen sağ tasfiyeciliğin kitlelerin karşısına devrimin programıyla, ona hizmet edecek devrimci taktiklerle çıkmasını beklemek İsa’nın tanrının oğlu olduğuna inanmakla eş anlamlıdır.

Jean-Luc Godard’un dediği gibi: “Bir şeyi nereden aldığımız değil onu nereye götürdüğümüz önemlidir” Hangi alıntıyı, kimden nereden yaparsanız yapın, hangi ustanın referansına başvurursanız başvurun, devrimci bir perspektif ile hareket etmediğiniz müddetçe bunların size ve saflarına sığdığımız sınıfların temsilcilerine hiçbir katkısı olmayacaktır. Yaptığınız ustaların altını boşaltma girişimi olacaktır. Bu yaklaşımınız ise olsa olsa bir süre daha günü kurtardığınızı sanarak kendinizle birlikte saçmalıklarınıza safsatalarınıza inanan üç-beş kişiyi yanıltarak avutmak olacaktır. Ama devrimci çizgi, komünist güzergah bu hattı ideolojik mücadele ile alt etmeyi bilecektir.

Haydutlar Meclisi NATO'da Trump'ın Haraç Şovu

NATO (North Atlantic Treaty Organization) emperyalist-kapitalist devletlerin kendilerini ve çıkarlarını korumak amacıyla kurdukları askeri örgütlenmedir. ABD, Kanada, İngiltere, İzlanda, Hollanda, Belçika, İtalya, Danimarka, Portekiz ve Norveç 1949'da bir araya gelerek Türkçesi Kuzey Atlantik Anlaşması olan NATO'yu kurdular. İkinci Paylaşım Savaşı öncesi ve sonrası; egemen sistemdeki krizin bir sonucu olarak, dalga halinde yaygınlaşan devrimci mücadeleler, işçi sınıfı ve emekçilerin bir dizi ülkede iktidarı ele geçirmesi, SSCB'nin yanı sıra sosyalist devletlerin çoğalması emperyalist-kapitalist devletlerin korkulu rüyası olmuştur. NATO bu korkunun askeri ifadesi olmuştur. Türkiye NATO'ya 1952 yılında, Yunanistan ise 1954 yılında katıldı.

“Haydutlar Meclisi” diyebileceğimiz bu askeri pakt; o dönemde asıl olarak sosyalist devletlere karşı kuruldu. 14 Mayıs 1955'te de Sovyetler Birliği'nin önderliğinde Arnavutluk, Bulgaristan, Çekoslovakya, Demokratik Almanya (Doğu Almanya), Macaristan, Polonya ve Romanya bu girişime karşı Varşova Askeri Pakti'ni kurarlar. Sovyetler Birliği'nin kağıt üzerinde de dağılıp Rusya'ya evrilme aşamasında, 1 Temmuz 1991'de Varşova Pakti da dağılır.

Geçtiğimiz günlerde Brüksel'de NATO haydutlar meclisinin toplantısı öncesinde ve toplantı oturumlarında Trump'ın şovlarına tanıklık ettik. ABD Başkanı Donald Trump'ın toplantı öncesi açıklamaları dikkat çekiciydi. Gazetecilere yaptığı açıklamada “Almanya Rusya'nın esiri olmuş” diyen Trump, NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg ile yaptığı ikili görüşme sırasında ise “ABD'nin Almanya'yı koruduğunu, Almanya'nın milyarlarca dolarlık doğal gaz anlaşması yaptığı Rusya'nın tutsağı olduğunu” belirtmesi Almanya'yı NATO'da baskılamaya dönük sözlerdi. Haydutlar meclisinde amacına varmak için Trump şovlar yaptı, tehditler savurdu. Kongrenin onayı olmadan NATO'dan ABD'yi çıkarabileceğini ileri sürdü. Bu şov ve tehditleriyle haydut Trump'ın NATO üyelerinden ‘harcamı’ aldığı söylenebilir. Zirve sonrası Trump twitter hesabından şu açıklamada bulundu. “NATO ile harika bir toplantı yaptım. Sadece benim sayemde, ek olarak 33

milyar ödediler, gelecekte yüz milyarlarca dolar ödeyecekler. NATO daha önce güçsüzdü, şimdi yeniden güçlü (Rusya için kötü). Medya sa-

dece diğer liderlere kaba olduğumu söylüyor, paradan hiç bahsetmiyor” Trump, sonucundan memnun olduğu “külfet paylaşımı” tartışmasını başarıyla sonuçlandığına, parayı (harcacı) aldığını özellikle vurguluyor.

ABD, 11 Eylül ikiz kulelere saldırı sonrası askeri harcamalarını artırırken Kanada ve Avrupalı müttefiklerin azaltmaya gitmesi tartışma konusuydu. ABD'de baş gösteren ve dünyaya yayılan 2008 ekonomik finans krizi, emperyalistler tarafından kontrol edilebilir düzeye çekilememiştir. Emperyalistlerin bu krizi derinleştirmekte, emekçi ve ezilen toplumsal kesimlerin yanı sıra faturayı birbirlerine kesme çabaları da artmaktadır. Alman emperyalistleri ABD'ye göre bu krizden daha az zarar görenler, etkilenenler arasındadır. ABD'li emperyalistler, gelişen ve görece farklı politikalara yönelen Alman emperyalistlerini dizginlemeyi istemektedirler. Zira Almanya, Avrupa'nın da başını çekmektedir. Trump'ın Almanya'ya yönelik sözlerinin altında yatan da bu gerçektir. NATO'nun, özellikle Rus sosyal emperyalizminin başını çektiği “sosyalist” maskeli bloğun havlu atması ile birlikte varoluş zemininde ve kimlik tanımında yaşadığı görünür kriz, esas olarak NATO içindeki diğer emperyalist güçlerin ABD'ye ve onun jandarmalığına duyulan ihtiyacının azalmasından ileri gelmektedir. Bu durum bugün daha fazla görünür olmuştur. Özellikle Alman ve Fransız emperyalizminin bir önceki sürece göre daha bağımsız

hareket etme eğiliminin güçlenmesi, ABD ile olan çelişkilerinin artması NATO içinde de krizin zemini olmaktadır. ABD'nin Avrupa ile ti-

cari savaş başlatacak girişimlerinin NATO içinde yansımaları bulmaması eşyanın tabiatına aykırıdır. Trump'un NATO'nun hamallığını ve ana ekonomik gücünü oluşturduklarına dair çıkışları bu blok içindeki emperyalist rekabetin yansımalarıdır. Bu aynı zamanda NATO ile oluşmuş güçlü ilişki ve bağların da ne düzeyde aşındığının ve aşınmaya devam edeceğinin habercisidir. Ancak bu bloğun bir anda çözülmesini, dağılmasını ve rolünü kaybetmesini beklemek bu gücün tarihsel-politik-ekonomik ilişkilerinin hala ne kadar güçlü olduğunu, Rus-Çin bloklaşması ile oluşan yeni güç dengelerinde hala birbirlerine ihtiyaçları olduğunu görmemek anlamına gelir.

Günümüzde emperyalist-kapitalist devletler savaş ve askeri harcamalarını önemli ölçüde artırmıştır. Ekonomik ve siyasi kriz derinleştikçe bu alana yoğunlaşma artmakta, dünyanın dört bir yanında savaş tamamları çalmakta, dünya dolu dizgin yeni bir yıkıma, her alanda büyüyen çatışmaların olgunlaştığı bir sürece doğru ilerlemektedir. Egemenler her ülkede özgürlükleri kısıtlayarak baskıcı bir sistemle içeriği dizayn etmekte, bölgesel kısmi çatışmalarla yetinmeyip daha büyük savaşlara hazırlık evresindedir. Kokuşan, çürüten emperyalist-kapitalist sistemlerinin iç çelişkileri onları girdabına almış durumdadır.

Sorun kişilerin Trump gibi liderlerin iyi niyetli ya da kötü niyetli olması değildir. Sorun sistem sorunudur.

Emperyalist-kapitalist sistem kendini yenileyememektedir. Bu da iç çelişkileri derinleştirmekte, birbirleriyle olan sorunları da bir üst aşamaya taşımakta, çatışma ve gerginlikleri tırmandırmaktadır. Dünya jandarması, dünya haydutlar meclisi NATO'nun güçlendirilme istemi bunun da ürünüdür. Emperyalist-kapitalist sistem gemi azıya almış bir biçimde savaşa hazırlık yapmaktadır.

Sürece bizim cephemizden baktığımızda; gelişen sürece aktif bir şekilde müdahil olmanın, devrimlerin ve devrim mücadelelerinin izini sürmemiz gerektiği açıktır. ‘Haksız savaş’ tamamlarının sesini kısmak, doğabilecek emperyalist savaşların önünü kesmek, bu çelişkilerden devrimci savaşımı yükseltmek ve bu yönde kitleleri örgütlemek için seferber etmek zorundayız. Sosyal yıkımın ve değişik biçimleriyle savaşın çok da uzak olmadığını kitlelere taşımak, onları ve kendimizi bu gerçeğe göre hazırlamalıyız.

Ülkemizde ve dünyada önümüzdeki süreç sancılı ve çetin geçecektir. Dünyamız yıkıma ve değişime açık hale geliyor; emperyalizmin ekonomik-politik buhranları süregelen ve baş edilmez bir duruma evriliyor. Çıkacak olası savaşlarda ve bugünden yoğunlaşan siyasi gericilik koşullarında geliştirilen şovenizme ve sosyal şovenizme karşı sınıf mücadelesini yükseltmeli, kitleleri eğitmeliyiz. Emperyalistlerin, bağlı gerici iktidarların kısacası hakim sınıfların silahlanmaya yoğunlaşmasının karşısında komünistler politik propaganda ve ajitasyonla yetinemezler. Politik propaganda ve ajitasyonun silahlı mücadeleyi yükseltecek ve kitleleri savaşın öznesi kılacak bir biçimde yürütülmesi gerekmektedir. Ne ülkemiz halkının ne de dünya halklarının boğazlanmasına göz yumamayız. Ülkemizde var olan güçlerimizi geliştirip yetkinleştirmek, halk savaşına yüklenmek ve kitleleri silahlandırmak dünyada gelişen savaş eğilimine karşı temel yönelimimiz olmalıdır. Perspektifimiz yaşanabilecek haksız savaşları KP önderliğinde haklı iç savaşa çevirmek ve proletarya iktidarını kurmak üzerinedir. Ancak böyle bir perspektif dünya ve insanlığın emperyalist-kapitalist haydutlardan kurtulmasına yol açabilecektir.

Ürdün'de "Yol Ayrımı"

Ürdün 2011'de Ortadoğu ve Kuzey Afrika'yı saran halk ayaklanmalarından çok fazla etkilenmeyen ülkelerden birisi oldu. Ancak bugün Ürdün Kralı Abdullah'ın ifadesiyle "yol ayrımı"nda. Hani el Mutki başkanlığında hükümetin IMF reçetelerinin bir dayatması olan "Gelir Vergisi" yasasını çıkarmak istemesi, temel ihtiyaç maddelerine, elektriğe, suya yapılan zamlar... Ürdün devletinin içinde bulunduğu ekonomik krizin faturasını zaten yoksulluk ve açlıkla boğuşan halka ödetmek istemesi üzerine, otuz üç sendikanın ortak eylem kararıyla kıvılcım çakılmış oldu. Yayılan protesto gösterileri Ürdün'de son yıllarda yapılan en kitlesel eylemlere dönüştü.

Gösteriler, hükümetin 141 milyon dolar gelir elde etmeyi hedeflediği "Gelir Vergisi" yasasının geri çekilmesine yol açtığı gibi Başbakan Hani el Mutki'nin de istifasını getirdi. Kral Abdullah'ın IMF kısılcacında olan ülkeye yeni Başbakan olarak, eski bir Dünya Bankası ekonomi uzmanı ve Mutki hükümetinde Eğitim Bakanlığı yapan Ömer el Rezzaz'ı seçmesi kendi içinde ironi taşıyordu. Kral Abdullah'ın "ülke yol ayrımında ya bu krizden çıkılarak halka daha iyi bir yaşam sağlayacağız ya da bilinmeze doğru gideceğiz" sözleri ve Rezzaz'ı yeni hükümeti kurmak için görevlendirmesi, Ürdün'ün içinde bulunduğu çıkmazı ve Ürdün halkı için "daha iyi bir yaşam"dan ne anlamlarını görmemizi sağlıyor.

Bugün resmi rakamlara göre işsizliğin %18,5 olduğu, yoksulluk sınırı altında yaşayanların %20'yi bulduğu, GS-MH'sını ikiye katlayan ancak 40 milyar dolar dış borcu olan Ürdün için bu tablo yeni bir yerde mi duruyor? Ya da neo-liberal politikaların kullanım süresini doldurup iflasa sürüklendiği koşullarda ekonomik ve siyasi olarak dışa bağımlı bir ülke olan Ürdün için var olan durum şaşırtıcı mı? Bu sorulara cevabı ve Ürdün'ün bugünkü tablosunu yakın tarihine bakarak kolayca yanıtlayabiliriz.

Hatırlatmakta fayda var; Ürdün 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası emperyalizmin devreye koyduğu böl-parçala-yönet politikasının bir parçası olarak 1920'de San Remo Barış Konferansı'nda Filistin topraklarının bölünmesiyle bir emirlik

olarak kuruldu. Kuruluşundan bu yana emperyalizmin hizmetinde başta Filistin halkı olmak üzere elinde on binlerce insanın kanı olan, katliamlara imza atan gerici bir devlettir. Ürdün, 1960'lara kadar İngiltere'nin ardından da ABD emperyalizminin etkisi ve yönlendirmesi altında bulundu. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası bölge halkının sömürgeci devletlere karşı verdiği mücadelenin bir sonucu olarak artık sürdürülemez olan sömürge sisteminin yerini yarı-sömürge modeli bırakmasıyla 1946'da Ürdün'ün "siyasi bağımsızlık" kazandırılarak emirlikten bir devlete dönüştürüldü.

Ürdün'ün "bağımsız" bir devlet olarak tanımlanmasından sonra da kendi ayakları üzerinde duracak bir kaynağa sahip olmaması, onu ekonomik

ve siyasi olarak emperyalizme çok daha fazla bağımlı kılmıştır. Ürdün yer altı ve yer üstü zenginlikleri bakımından bölgenin en yoksul ülkelerinden birisidir. Arap Yarımadası'nın Akdeniz'e çıkış noktasında yer alıyor olması, birçok bölge devletine kom-

dım, Ürdün'ün ABD hegemonyasına girmesinden sonra da artarak devam etti. 1960'lara doğru kesilen İngiliz yardımlarının ardından Ürdün'e mali yardım konusunda ABD'nin devreye girmesi aynı zamanda bölgenin yeni emperyalist hâkiminin de ifadesiydi.

"1959-66 döneminde yıllık ortalama 75 milyon dolar olan dış yardımlar 1967 savaşının ülke ekonomisinde yarattığı düşüş nedeniyle 150 milyon dolara yükseldi... 1974-78 dönemi 369 milyon dolara... 1979-82 döneminde 1.1 milyar dolara yükseldi." (Partizan sayı 87, s. 148) Ülke dışındaki Ürdünlülerin gönderdikleri döviz ise 1976'da 454.7 milyon dolardan 1982'de 1 milyar dolara ulaşmıştı.

Gelinen noktada Körfez İşbirliği Konseyi'nin Ürdün'e para desteğini kesmesi üzerine Ürdün 2016 yılında 723 milyon dolarlık bir anlaşma imzalamış bütün gerici iktidarlar gibi bu borçların faturasını da halka çıkarma yo-

luna gitmiştir. Görünen o ki "dış yardım"larla ayakta tutulmaya çalışılan Ürdün birçok yarı sömürge ülke gibi artık var olan durumu taşıyamaz hale gelmiş durumdadır. Ürdün iktidarının yapılan gösteriler karşısındaki tutumu ve mali desteği kesen Körfez İşbirliği Konseyi devletlerinin gösteriler sonrası toplanıp Ürdün'e yeniden mali destek kararı alması Ortadoğu'da açığa çıkacak bir kırılmanın kendileri açısından yaratacağı olumsuz sonuçların farkında olduklarını göstermektedir. Yine ABD'nin de Ürdün ile olan ilişkilerini düşündüğümüzde "gerekli" görüldüğü koşullarda (başta İsrail'in güvenliği açısından) benzeri bir yaklaşıma gireceği şüphe götürmezdir. Emperyalist-kapitalist sistemin krizini ve yarı-sömürgelere etkilerini düşündüğümüzde Ürdün'de yaşananların münferit kalmayacağını hatta bölgede yeni bir halk ayaklanmaları dalgasının ön sesleri olacağını değerlendirmek abartı olmayacaktır. Ürdün'ün "yol ayrımı" çürüten kapitalizmin insanlığın felaketi olduğunun bir kez daha altının çizilmesidir.

Ürdün
1. Emperyalist
Paylaşım Savaşı
sonrası emperyalizmin
devreye koyduğu böl-parçala-
yönet politikasının bir parçası
olarak 1920'de San Remo
Barış Konferansı'nda Filistin
topraklarının bölünmesiyle
bir emirlik olarak
kuruldu.

şu olmasıyla beraber karayolu ticaretinin merkezinde olması Ürdün'ün pek fazla olmayan avantajlarından. İmalat sanayiden tarım ve hayvancılığa kadar ülke ekonomisine katkısı olabilecek her alanda kötü durumda olan Ürdün, bağımsızlık ilanı sonrası

ekonomik gelirinin %70'ini Filistin-Ürdün arasındaki gümrük tarifelerinden, %30'unu da dış yardımlardan sağlıyordu. 1948'de Filistin'in bir kez daha bölünüp Siyonist İsrail'in kurulmasıyla ortaya çıkan gelişmeler sonrası Batı Şeria'nın denetiminin

Ürdün'e verilmesi ve Filistin'i terk eden zengin mültecilerin inşaat alanında yaptığı yatırımlar Ürdün'e az da olsa ekonomik bir gelir kaynağı yarattı.

Ürdün'ün ekonomisini ayakta tutmanın önemli bir parçası olan dış yar-

Güney Afrika'dan İsrail'e Bir Miras: Apartheid Rejimi

İsrail meclisi geçtiğimiz günlerde, "Yahudi ulus devlet yasası" olarak bilinen yasa tasarısını 55 ret oyuna karşılık 62 evet oyuyla, Filistinli vekillerin tüm protestolarına rağmen onayladı. Bu yasayla birlikte İsrail'in %20'sini oluşturan, 1 buçuk milyona yakın Filistinli, "ikinci sınıf" vatandaşa konumuna düşürülüyor, Yahudi olmayan tüm inanç grupları, uluslar yok sayılıyor. Filistin topraklarının 1947 yılında BM kararıyla ikiye bölünmesinin ardından, işgalci İsrail Filistin topraklarının %85'ini işgal etmiş durumda. 1947'den bu yana yaşanan fiili işgal saldırıları, bugün farklı bir noktaya evrilmiş, Yahudiler dışında kalan tüm inanç grupları ve uluslar yok sayılmıştır.

1948'de Filistinlilerin topraklarının işgal edilmesiyle başlayan süreçte, Filistinliler topraklarından göç etmedi, bir kısmı İsrail vatandaşı oldular. On yıllar boyunca katliamlara, ayrımcılığa, ırkçılığa maruz kaldılar. İşgalci İsrail devleti ile Filistinlilerin arasındaki uçurum gün geçtikçe keskinleşti ve bugün "Yahudi ulus yasası"yla birlikte, Filistinliler iki seçeneğe zorlanıyor; ya daha fazla ezileceksiniz, ya da göç edeceksiniz!

"Yahudi ulus yasası"nın başlıca maddeleri arasında: "Ülkede kendi kaderini tayin etme hakkı sadece Yahudilere aittir, İsrail bir Yahudi devletidir, İsrail dünyadaki tüm Yahudilerin tarihi anavatanıdır, hukukta bir boşluk olduğunda Yahudi şeriatı referans alınacaktır, dünyadaki tüm Yahudilerin İsrail'e dönme hakkı vardır, Yahudilerin dini günleri resmi tatil sayılacaktır ve İsrail'in başkenti Kudüs'tür" yer alıyor. Bu yasayla birlikte net bir şekilde İsrail devleti kendisini tüm Yahudilerin temsilcisi ilan etmiş, tüm Yahudileri İsrail'e davet ederek, Filistin topraklarını daha fazla işgal etmeye çağırmıştır. Bu yasayla birlikte Arapça resmi dil olmaktan çıkarılmış, İbranice resmi

dil ilan edilmiştir. Arapça müfredat azaltılmış, eğitim-öğretime ve resmi kurumlara İbranice zorunluluğu getirilmiştir. İsrail de bütün sömürgeci ve işgalci devletler gibi, bir ulusun

diline ve kültürüne yönelik saldırılara önem vermiştir. Ve böylece bu yasayla İsrail devleti kuruluşundan bu yana, Filistin topraklarının sadece ve sadece Yahudilere ait olduğunu arzuladığı yazılı bir metne kavuşmuş oldu.

TEŞVİK EDİCİ SESSİZLİK

İsrail devletinin Filistinlilere yönelik saldırı, asimilasyon, göç ettirme politikaları tam anlamıyla bir apartheid rejimini tanımsatıyor. II. Paylaşım Savaşı'nın ardından Güney Afrika'da azınlıkta olan beyazlar iktidara gelerek hakimiyetlerini genişletti ve siyahılara yönelik ırkçı, faşist yasalara imza attı. Bu hakimiyet gün geçtikçe genişledi ve 3.5 milyon siyahi Güney Afrika vatandaşı topraklarından göç ettirildi. Dün Güney Afrika'da

azınlık beyazların siyahilere uyguladığı ırkçı, asimilasyon ve göç ettirme politikaları bugün İsrail devleti tarafından gerçekleştiriliyor. İsrail yıllardır Batı Şeria'da, Gazze'de yaşayan

Filistinlilere zaten apartheid rejimini uyguluyor, bu bölgelerde yaşayan Filistinlilerin evlerini yıkarak, katlederek başka bölgelere göç etmelerini zorluyordu. Bu yasa İsrail'in, kendi vatandaşı olan yüz binlerce Filistinliye de apartheid rejimini uygulaması anlamına geliyor. İsrail artık

hukuki olarak kendi vatandaşı olan Filistinlileri de siyasal ve kamusal alanının dışında bırakarak, ayırım gözetmeksizin tüm inanç grupları ve ulusları reddetmiştir.

Alınan bu kararda başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin desteğinin olduğunu ifade edebiliriz. ABD'nin Kudüs'ü İsrail'in başkenti olarak tanınması ve büyükelçiliğini Kudüs'e taşıma kararı, İsrail rejimine olan desteğin açık göstergesiydi. Emperyalist devletlerin kuklası

olan Arap devletleri de işgalci İsrail'in bu saldırılarını "kınamak"la yetiniyor. Türkiye'de dahil olmak üzere bölgedeki gerici kukla devletler, karakterleri gereği, İsrail'e "yaptırım, ilişkileri kesme" kararı yerine "kınama"yı tercih ediyorlar. İsrail'de dünya kamuoyunda yaşanan bu sessizliği ve arkasına aldığı emperyalist güçlerin desteğiyle Filistin halkını topyekün imhaya girişmiştir.

SALDIRILARA KARŞI DİRENİŞ SÜRÜYOR, SÜRECEK

ABD'nin Büyükelçiliğini Kudüs'e taşıma kararını protesto ve "toprak günü"nde Gazze sınırında başlayan protesto gösterilerinde onlarca Filistinli işgalci İsrail ordusu tarafından katledilmişti. İsrail'in provakasyonlarıyla Gazze şeridine yönelik saldırılar sürüyor. Gazze şeridinde Filistinlilere ait evleri

yıkılan İsrail, geçtiğimiz günlerde Gazze sınırındaki Hamas'a ait gözetleme kulelerini uçak ve tanklarla bombaladı. İsrail askerlerine yönelik saldırıda 1 subayının öldürüldüğü iddiasıyla, Hamas noktalarına düzenlediği saldırılarda 3'ü Kassam Tugayı askerlerinden olmak üzere 4 Filistinli hayatını kaybetti. Yaşanan bu karşılıklı saldırılardan sonra, İsrail "fırsat"ı değerlendirip Gazze sınırına yığınak yaparken, Mısır'ın arabuluculuğunda Hamas ile ateşkes ilan edildi. İsrail'in bu ateşkes uyucağı her zamanki gibi muamma olarak kalacaktır.

İsrail'in bu katliam, göç ettirme ve artık kültürel, siyasal, sosyal olarak "tanımama" politikaları, yeterli kamuoyu ve karşı koyuş oluşturulamadığı sürece boyutlanacak ve azgınlaşarak sürecektir. Ezilen ulusların ve işçilerin-emekçilerin kurtuluşu onlara önderlik edecek anlayışlarla doğrudan ilişkilidir. Ezilen ulusların ve işçilerin-emekçilerin kaderi emperyalistlerin değil, kendi ellerindedir, bu bilinçle Filistinlilerin "Denizden Nehire Özgür Filistin" hedefine ulaşacak olan, işbirlikçi kukla yönetimler değil, Filistin halkının ta kendisidir.

İsrail'in bu katliam, göç ettirme ve artık kültürel, siyasal, sosyal olarak "tanımama" politikaları, yeterli kamuoyu ve karşı koyuş oluşturulamadığı sürece boyutlanacak ve azgınlaşarak sürecektir.

And Olsun Ki Düşlerinizi Gerçek Kılacağız!

miş, Tayyip Erdoğan-AKP hükümeti savaş konseptiyle ülkeyi yönetmeye başlamış, hemen hemen her ay bir şehir merkezinde bombalar patlamış ve yüzlerce insan katledilmiştir.

Katliamın dava süreci katliamın üzerinden 21 ay geçtikten sonra başlamış ve deyim yerindeyse bir arpa boyu yol alınamamıştır. Ailelerin ve avukatların tüm ısrarlarına rağmen davada yargılanan sanık bir türlü duruşmalara getirilmedi. Katliamı organize ettiği belirtilen Yakup Şahin'in, Gar Katliamı'nın da sorumlularından biri olduğu ortaya çıktı. Katliamın failleri olarak canlı bomba Abdurrahman Alagöz, 10 Ekim Katliamı'nı da organize ettikleri ancak Antep'teki bir hücre evi baskınında kendilerini patlattıkları öne sürülen Yunus Durmaz ve Halil İbrahim Durgun ile firari olduğu belirtilen Deniz Büyükçelebi ve İlhami Balı gösterildi. Bu yüzden davanın yargılanan tek sanığı Yakup Şahin oldu. TC'nin tarihindeki diğer katliamlar gibi Suruç katliamının da üzeri yargıyla örtülmeye çalışılmaya çalışılmaktadır. Dava süreci ve devletin tutumu katliamla olan ortaklığın açık göstergesidir.

Bugün katliamın üzerinden 3 yıl geçti. 33 kızıl karanfili anmak için ülkenin dört bir yanında gençlik örgütleri bir araya gelerek katliamın hesabını sormuştur. İzmir, Ankara ve İstanbul'daki anmalara polis azgınca saldırarak onlarca genci gözaltına almıştır. Fakat bunların hiç biri halk gençliğin mücadelesini engelleyemeyecek ve devrimci gençliğin sesini kısamayacaktır. Acımız ilk günkü gibi taze fakat öfkemiz acımızdan çok büyük. Bu yüzden 33 düş yolcusunun eşit ve özgür bir dünya kurma hayallerini yerine getirmek bugün hepimizin boynunun borcudur. Kampüslerden sokaklara acımızla öfkemizle direncimizle hep birlikte mücadele etmekten geri durmayacağız. Nerede olursak olalım Suruç'un hesabını sormaya devam edeceğiz. Bugünkü hesap sorma ve adalet mücadelemiz yalnızca geçmişin aydınlatılması için değil geleceğimizi kurmak eşitlik ve özgürlük mücadelesinde bizlere bir kılavuz olacaktır.

(Bir YDG'li)

Devlet Suruç anmalarına izin vermedi

HABER MERKEZİ- 3 yıl önce Kobane'ye yardım götürmek için yola çıkan SGDF'li gençlerin basın açıklamasında IŞİD çeteleri tarafından patlatılan bombayla 33 kişi katledilmişti. 3 yıl önce katledilen 33 karanfil, Londra, Nürnberg, Ulm gibi Avrupa'nın birçok yerinin yanı sıra Ankara, İstanbul, İzmir, Diyarbakır, Antalya gibi Türkiye'nin birçok yerinde düzenlenen anma etkinlikleriyle anıldı. İstanbul ve Ankara'da düzenlenen etkinliklere polis gaz bombaları ve plastik mermilerle saldırdı, onlarca kişi gözaltına alındı.

İstanbul'da Suruç Katliamı için yapılmak istenen yürüyüşe polis saldırdı. Saldırı sonucu 1'i gazeteci 14 kişi gözaltına alınırken, bir kişi kafasına isabet eden gaz kapsülü nedeniyle kafa travması yaşadı. Gençlik örgütleri, saldırı ve gözaltıları protesto etti. Gözaltına alınan 14 kişi gece saatlerinde serbest bırakıldı.

Yürüyüşün yapılacağı Bahariye Caddesi de yüzlerce polis ve onlarca polis aracıyla ablukaya alındı. Yürüyüşe izin vermeyen polis gençleri ve haber takibi için orada bulunan basın mensuplarının etrafını çembere aldı. Yapılan görüşme sonucu yürüyüşe izin verilmedi. Duruma tepki gösteren gençler, "Daha dün OHAL kalktı dediler. OHAL'in kaldırılması Suruç'u anmanın yasaklanması demekmiş" diyerek, her koşulda arkadaşlarını anacaklarını söylediler.

Ankara'daki anma etkinliğine ise toplanma sırasında polis biber gazı ve copla saldırdı. Ardından 17 kişi işkenceyle gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar gece saatlerinde serbest bırakıldı.

Karanfil kokulu göğsünde yarayla
Uzanır 33'ler Temmuz sıcaklığında
Elinde bahar, düşünde çocuklar
Cemreler misali düştü toprağa

İlik bir rüzgar ulaşır dağlara

Buluşur düşlerimiz kavga
sıcaklığında

Düşlerin sözüyle intikam andıyla

Kobanê yolunda düştü toprağa

Tarih 20 Temmuz 2015, yer Amara Kültür Merkezi, Suruç. Türkiye'nin dört bir yanından gençler IŞİD barbarlığının yarattığı yıkıma karşı Kürt ulusuyla dayanışma için Kobane'ye geçmeyi ve orada çocuklarla bir araya gelmeyi hedefliyor. SGDF'liler "Beraber Savunduk, Beraber İnşa Edeceğiz" şiarıyla aylardır yürüttükleri kampanyaya dair basın açıklaması yapmak üzere pankartın arkasına geçiyor. Basın açıklaması okunurken "Arin'den Sibel'e Yürüyoruz Zafere" sloganı haykırılıyor. İkinci kez slogan aynı slogan atılıyor ve kulakları sağır

eden bir patlama gerçekleşiyor...

33 düş yolcusu, 33 kızıl karanfil bu patlamada yıldızlaştı. 100'lerce kişi yaralandı. Koçgiri, Dersim, Ağrı, 4-5 Eylül, Kanlı Pazar, Beyazıt, 77 1 Mayıs, Çorum, Maraş, Sivas, Roboski, Suruç, Ankara... Her katliamın tuttuğu bir yer ve tarihsel bir anlamı olmuştur. Dersim, Koçgiri, Ağrı-Zilan ve Roboski katliamları Kürt ulusunun imha ve inkarına dayanan katliamcılığın sonucuydu. Çorum, Maraş ve Sivas inancı yok sayılan Alevilerin taleplerinin kanla yok sayılmasıydı. Beyazıt, Kanlı Pazar ve Suruç ise gençliğin devrimci mücadelesine dönük faşist diktatörlüğün verdiği yanıtı. Gezi ve Kobane Serhildanı süreciyle militan bir yöne evrilen ve yüzünü silahlı mücadeleye yönelten devrimci gençlik hareketine bu katliamla engel olunmak istendi. Şüphesiz bu katliamın faili IŞİD çetelerini besleyen/koruyan Türk hakim sınıftır.

Suruç katliamı sonrası yaşananlar bakımından da önemli bir momenti tariflemektedir. Suruç katliamı ülkede bir dönüm noktası olmuş, KUH ile yürütülen müzakere sonlandırıl-

DOGMATİZM

Dogmatizm Marksizm-Leninizm-Maoizm'i (MLM) bir eylem kılavuzu olarak ele almaz. Bir dogma olarak, yani değişmeyen, statükocu bir anlayışla ele alır. Sosyal değişimlere gözünü kapar. Sosyal pratiği inceleme, araştırma yerine her şeyi katı bir şema olarak ele alır. Bu şematik anlayışlar pratikte kendini genellikle sol sekte bir şekilde gösterir. Diğer yandan sağ kendiliğindencilik de dogmatizmin diğer bir yüzünü oluşturur.

Dogmatizm, gıdasını idealizmden alır. Diyalektiğin değişim, hareket, gelişim ve olgularına özünde karşıdır. Slogan olarak diyalektik materyalizmi kabul etse de diyalektiğin temel yasalarını korumadığı için ona uygun hareket etmez. Bu anlamda da dogmatizm gerçek yaşamdan, gerçeklerden uzaklaşmak anlamına gelir. Söz konusu politik iktidar mücadelesi olduğunda örgüt bu anlayışa müdahale etmediği sürece, sınıf mücadelesinden uzaklaşır ve kitleleri devrime kazanamaz.

Sosyal pratiğin çelişkilerini göremeyen, değişen durumlara özgü politikalar üretmeyen, güncelliği yakalayamayan ve bu politikalara uygun örgütlenmeler yaratamayan ya da buna uygun örgüt politikası izleyemeyen bir KP, Lenin yoldaşın belirttiği gibi "Devrimci eylemsizlik politikasını" izliyor demektir. Oysa MLM'nin kendisi bir eylem demektir. Hareket ve değişim demektir. Gelişmelere açık ve ona uygun örgütlenmelere gidilmesi ya da örgüt politikası üretilmesi demektir. Ama dogmatizm bunlara bütünüyle kapalıdır. Dogmatizm kitlelerden uzaklaşmak, var olan koşullardan devrimin lehine yararlanamamak, sürekli değişim içinde olan sosyal pratiğin can alıcı sorunlarından kopuk olmak, bütün bu gelişmeleri görmezden gelmek demektir.

Dogmatizm, geneli özelle, KP'yi kitlelerle birleştiremez. Çünkü nesnellığın yasadını kavrayamaz ve bununla paralel öznel rolünü doğru tanımlayamaz. Sınıf mücadelesinin başat aktörü olmakta adeta seyirciliği yeğler; verili ilişki ve konumları muhafazakarca savunur, kariyerizmi tabu edinir. Tabulaştırma eylemi idealizmin meydana getirdiği bir hastalıktır. Tabulaştırmak aynı zamanda

statükoyu kutsamaktır. Bu da Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi değildir, bilimsel değildir, bilimsel körlüktür. Bunun adı felsefi olarak idealizm, siyasi olarak dogmatizm, örgütsel olarak da tasfiyeciliktir. Siyasette dogmatizm kalıplara sıkı sıkıya bağlıdır, gelişim onun düşmanıdır. Her şeyin geçmişteki gibi olmasını ister ama gerçekler zorlayıcıdır. Dogmatizm, gerçekliğin bu değiştirici eylemini eskiyi tabulaştırarak sekterce reddeder çünkü o öznelcidir.

Dogmatizm ve subjektivizm özünde ikiz kardeşler ve ideolojik kaynakları aynıdır. Özleri ise sağcılıktır. Dogmatizm kendini sol sekte bir siyasetle ortaya koyarken, subjektivizm kendini daha çok sağcılık ve liberalizm olarak gösterir. Ama subjektivizmin olduğu yerde zıddı olan dogmatizm de vardır. Birinin varlığı diğerinin varlığının koşulunu hazırlar. Çünkü bu anlayışların zemini aynıdır. Ancak bir KP içinde bazen biri, bazen diğeri ortaya çıkabilir.

Dogmatizm, sosyal pratiğin gelişimini reddederek, bir şeyi kendi iradesinin belirlediğini varsayar ve öyle hareket eder. MLM'yi bir eylem kılavuzu olarak ele almadığı için aslında siyasal eylemsizlik içindedir. Siyasetle uğraşmak, gelişmeleri yorumlamak ve onları lehimize dönüştürmek için siyasal ve örgütsel politikalar üretme "entellektüellerin işi" olmaya dönüşür. Sosyal yaşamı incelemeyi küçümseyen, partinin mücadelesini geliştirecek yeni taktik politikalar üretmeyi "kuşkuculukla" karşılayan kişiler, özünde MLM'nin yöntemine ve siyasetine yabancıklarını ortaya koyarlar. Ve bu tür kişiler siyaseti küçümsemelerini örgütsel sekterizmle gizlemeye çalışırlar.

Dogmatizm ve onun beslediği sekterizm nerede olursa olsun devrim mücadelesine bir engeldir. Dogmatizmle beslenen statükoculuk ve sekterizm her zaman darlaştırıcıdır. Çünkü o gerçekliğin dinamizminin düşmanıdır. Bu da Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimine terstir. Somut koşulların somut tahlili, taktik-strateji ilişkisi, zaman-mekan kavramlarını bir yana bırakarak, nesnel güçle öznel gücün ritmik uyumunu kurmadan, süslü laflarla sınıf mücadelesine önderlik yapılamaz ve iktidar alınmaz. Bilimsellik, parlak laflara dayalı bir tek-

rarın değil öncünün programatik görüşlerine bağlı, stratejik yaklaşımına uygun taktikler ve çalışma biçimleri geliştirilmesini zorunlu kılar. Bilim, mevcut duruma devrimin çıkarları doğrultusunda müdahale ederek nihai hedefe giden yolda ilerleme sağlar.

Dogmatikler kitlelere partinin siyasetini götürmeyi küçümserler. Siyasal çalışmanın bütün çalışmaların can damarı olduğu ilkesini sözde kabul etseler de pratikte reddederler. Dogmatizm, keskin MLM kesilir. O görünüşte komünist ilkeleri "baz alır". Bunun politikadaki esnekliğini kavrayıp yaşama geçirmesini beceremez.

Dogmatik anlayışa sahip kişilerde parti ruhu, parti bilinci, örgüt bilinci, sınıf bilinci zayıftır. Bu zayıflıklarını keskin sözlerle ve sekter tutum içine girerek gizlemeye çalışırlar. Sosyal pratiklerdeki değişimleri parti bilinciyle yaklaşıp, partinin ve devrimin ileriye taşınmasının vesilesi haline getiremedikleri için sosyal pratiğin engeliyle karşılaşınca devrimci ruhlarında önemli bir gerileme ortaya çıkar. Dış koşullar elverişli hale geldiğinde partiden, ilkelerden ve mücadeleden kopabilirler. Dogmatizm kitleleri küçümser. Kitlelerden öğrenmeyi, tekrar kitlelere gitmeyi ve tekrar kitlelerden öğrenmeyi reddeder. Kitlelere tepeden bakar ve onlara kitabi bilgilerle gider. Bu ise küçük burjuva aydın tavrıdır. Dikkat edilirse küçük burjuva örgütlerin yaklaşımı ya sağdır ya da soldur.

Dogmatizm esas olarak da kitle ile partinin bağlarını koparır. Partiyi kitlelerden kopuk bir avuç aydının partisi haline getirir. Parti kitleleri kucaklayıp devrime kanalize edemez. Hangi şekilde ortaya çıkarsa çıksın dogmatizmin etkileri parti içinde yenilmedikçe parti çelikleşmiş bir savaş örgütü haline gelemez.

Dogmatizm kitlelerden kopuşun ifadesidir. Partiyi küçültme, sınıf savaşımından uzaklaştırma, mücadeleyi dar kalıplar içine sıkıştırma, dogmatik anlayışların varacağı son durak olur. Dogmatizmin kitlelere yaklaşımı sekterdir. Kendisi savaştığı zaman kitlelerin peşinden geleceğine inanır. Özünde ise halka güveni zayıftır. Diyalektik materyalizmin yasalarını, teori ve pratiği yansıtmayan bir anlayışın, ileriye yönelik hareket etme-

sini ya da partiyi sınıf mücadelesine önderlik eden seviyeye yükseltmesini bekleyemeyiz. Çünkü gelişme yollarına ters hareket edenler, sosyal pratiğin altında ezilmeye mahkum olurlar.

Dogmatizm Proletarya Partisi'nin önüne kitabi bilgilerin dışına çıkmayan belli şablonlar koyar. Somut koşulların somut analizini reddeder. Marksizm'in bütün ustaları Marksizm'in bir dogma değil, eylem kılavuzu olduğunu sık sık tekrarlar. Dogmatikler ise Marksizm'i salt bir dogma olarak ele alıp onun bilimsel gelişmesi önüne set çekerler. İster dogmatik öznelcilik ister subjektivizm isterse dar deneycilik olsun, bu gibi anlayışlar gelişimimiz önünde önemli birer handikaptır. Çünkü burjuva ideolojisinden kaynaklanan bu hastalıklar aşılmadan, parti bu hastalıklara karşı MLM'nin bilimsel eylem kılavuzu ile donatılmadan savaşımımızı ciddi anlamda geliştiremeyiz.

O halde genel ve özel sorunlara yaklaşımda, şeyler arasındaki ilişkileri, birbirleri üzerindeki etkileri ve bunları çevreleyen koşulları iyi bir analiz sürecinden geçirmek ve kavramak önemlidir. Bilmeliyiz ki; basma kalıp söylem ve lafazanlık, sorunların ve gelişmelerinin kavranması ve doğru müdahalenin gerçekleştirilmesi için yetmez. Kendi subjektif dünyamıza göre hareket ederek değil, nesnel dünyanın somut gerçekliğini ve akışını doğru değerlendirip kavradığımızda etkili olabiliriz. Genel doğruları, nesnellikten kopuk olarak ele almak, tekrarlamak, onu her koşulda uygulanabilir görmek, dogmatizmin en tipik özelliğidir. Bilmeliyiz ki dogmatikler geliştirici değil, dağıtıcı, yıkıcı, sekter ve tasfiyecilerdir. İlişkilerde yapıcı, geliştirici değildirler. Merkeze kendini koyarlar; diyalektik materyalist tarih bilincini, politika ve pratiğini değil. Saflarımızda bu bakış açısı sonucu birden fazla kopuş olmuş bunların bazılarını diyalektik hükmünü sürdürerek tarih sahnesinden silmiştir. Bu açıdan dogmatizme karşı uyanık olarak, onun neden ve sonuçlarını bilince çıkararak, yaratıcı ve geliştirici bir temelde, sınıf mücadelesi denizinde yetkince konumlanalım. Mücadele etmek bir istemden öte bir zorunluluk ve görevdir.

Dağ Kokulu Yoldaşlara - II

Bazı insanlar vardır ya; sözleri, sözcükleri kullanmadan yüreğinden geçen kelimesiz, sessiz anlatan insanlar. Hani bazı anların anlamını, duygu yoğunluğunu iki gözbebeğiyle konuşarak yaşarsınız. Kelimesiz yaşanı ve küçük bir hatıra bırakır belleğinizde. Bu anların yerini doldurmaz hiçbir sesli an. Ne saatlerce yapılan kelime dolu konuşmalar, ne imge yüklü cümleler, ne de kısa sözler... O insanların gözlerinin ötesindeki derinliği, aydınlığı taşıyamaz başka bir insanın yüreğine. Sinan yoldaş da bu insanlardan biriydi. Bazen suskun görünürdü, oysa gözleriyle konuşurdu. Sözlerinin yerini gözleri doldururdu. Hiç unutamadığım anlardan biridir, 2015 baharında küçük bir kız çocuğunun yaşadığı ağır bir olayı konuşurken yine gözleriyle konuşması. Suskunlaşmıştı o an sözleri. Yüreğiye o kız çocuğunun yaşadığı acıyı, öfkeyi bir dalga gibi gözlerinin kıyısına taşımıştı.

Söylenecek ne varsa o küçük kız çocuğunun acı yüklü yaşamına dair hepsini gözleriyle söylemişti Sinan yoldaş. Sözlerimizle başlamıştı o acının hikâyesi; gözleri son noktasını koymuştu hikâyenin.

Sinan yoldaşın gözlerinde umut dolu tebessümüne, alev alev yanan öfkesine, neşe dolu gülüşüne, hüznün hasret dolu türküsüne, inanç yüklü yüreğine, yürüyüşüne, nehirler gibi susuşuna çoğu kez tanık olduk dağlarımızda. Bakışları daima ışıltılı geceleri aydınlatan yıldızlardır hâlâ.

Bir devrimci açısından edinilmesi gereken en önemli özelliklerden biridir emekçilik. İnsanlara, görevlere, yapılan işlere emekle yoğunlaşmak, emekle sonlandırmak önemlidir. Karşılık beklemezsizin sabrederek, kendinden bir şeyler katarak hesapsız yoğunlaşmak, karşılığını emekçilikte bulur. Gerilla alanında ise bu özellik, daha da katlanarak yer bulur yaşamın her paydasında. Günlük yaşamdan tutalım da kitle faaliyetlerine, yoldaşlık ilişkilerine, askeri çalışmalara ve daha bir dizi işte karşımıza çıkan, bizleri devrimciliğin yeni bir basamağına taşıyan bir özelliktir emekçilik. Proleterlerin bizlere sundukları sağlam bir özelliktir.

Zorlu ve karmaşıklaşan kimi zamanlarda kendini bu özellikle öne

atan yoldaşlar, hem örnek, hem de öncülerimizdir. Sinan yoldaş da bu özelliğiyle öne çıkan, örnek yoldaşlarımızdandı. Onun bir eyleme yoğunlaşmasında, kitleleri örgütleme çalışmasında, yoldaşlarla ilişkilerinde, üslenim faaliyetlerindeki atikliğinde, pratikliğinde, daha ağır ve uzun işlerde kendini geri tutmayarak o işi bitirme çabasında onun emekçiliğini görürdük. Emekçiliğin yanında taşıdığı mütevazılığı da eksik olmazdı. Yaptığı bir işin sona ermesinin sevincini, başarıyla sona

ermesinin rahatlığını yaşardı ama ne tavırlarında ne de konuşmalarında "ben"e yer yoktu. Yapılması gereken yapılmışsa, kimin ne yaptığı, ne kadar yorulduğunun, ne kadar çalıştığının hesabı görülmezdi Sinan yoldaşın yaklaşımında. Sinan yoldaş, görevlerine emekle yoğunlaşan, öncüleştiren, komutanlaşan yoldaşlarımızdandı.

*TEYSA ÇAWENDİ TE REYA MERONİ DİKE HEVALE FERMANDAR!

(Gözlerinin ışıltısı yolunuzu aydınlatıyor komutan yoldaş)

Şimdi gökyüzüne her baktığımızda, uzun bir faaliyetten sonra tekrar yoldaşlarla buluşmanın sevinciyle bizleri karşılayan ışıltılı gözlerini görüyoruz yoldaş. Kör karanlığa inat, yolunuzu aydınlatan yıldızlaşan gözlerini.

Devrimci olmak ya da devrimcileşmek; olumlu-olumsuz yaşama her yönüyle bakmak ve başta kendimizden başlayarak çevremizi değiştirmektir. Bu değişim birçok şey gibi zor bir süreçtir. Uzun bir emek ve sabır sürecidir, hemen sonuç almak bir anda farklı bir insan olmak ya da farklı bir toplum yaratmak mümkün değildir. Nasıl ki toprağa ekilen tohum önce filizlenip sonra genç bir ağaca dönüşüyorsa ardından olgunlaşıp meyvesini veriyorsa... Kendimizi çevremizi toplumu değiştirmekte öy-

ranlık geceleri". Biz yine söylüyoruz "bize ölüm yok" türküsünü. Yine gülüşüyoruz çocuk bakışlı gözlerinle. Yine geceleri yıldızları seyre dalıp kuruyoruz geleceğin düşlerini. Kim demiş gittiniz diye?

Şimdi anlatacağım sana dair Rıza yoldaş. Aslında o kadar yaşanmışlıklar var ki nasıl anlatsam... Hem gerilla da hem yerelde bir sürü paylaşımımız vardı. Bütün anılar gözlerimin önünden geçiyor film şeridi gibi seni her düşündüğümde. Tutup yakalamak istiyorum bir tanesini tutup hiç bırakmamak. Ama olmuyor. Yıldız gibi kayıp gidiyorlar gözlerimin önünden bir bir.

Gerillaya katılmadan kısa bir süre önce tanışmıştık. Örgütleneli daha bir ay kadar olmuştu. Yoldaşlar sürekli "bir yoldaş var güzel sesli ve saz çalıyor gelse de türkü gecesi yap-sak bir gün" diyor. Gel zaman git zaman sesiyle meşhur yoldaşla karşılaşma fırsatını buluyorum. Gittiğim yerde farklı bir ses geliyor. Bu ses sazın güzel sesiydi ve sazın sesinin düştüğü yerlerde coşkuyla yükselen bir ses eşlik ediyordu saza. Bu coşkulu sesin sahibi Rıza yoldaş. Sesin geldiği odaya adımlarımı hızlandırarak kapıyı açtım. Yoldaşlar oturmuş saz çalan yoldaş seyrediyorlardı. Selamlaşıp bir yere oturdum. Gözlerim sazına, sözleri nakış nakış işleyen yoldaşın ellerine takıldı. Sonra sesine kulak verdim. "Yoldaş senin adın önde/Kalmayacak kanın yerde/Kızıl bayrak dikeceğiz çarpıştığın tepelere" bir türkü en iyi ancak yüreği kabından taşarak söylenir. Rıza'mız böyle söylerdi marşlarımızı, türkülerimizi, klamlarımızı. Böyle başladı ilk tanışmamız.

Bahar ayına giriyorduk artık. Rıza yoldaş bir grup arkadaşla saz kursu vermeye başladı. İlk sazımı onunla birlikte aldık. Öğrenme aşaması olduğu için kaliteli bir saz almaya gerek yoktu. O yüzden alabileceğimiz bir fiyatta bir saz alabileceğimizi söyledim ve almak için çarşıya indik uygun bir saz aramaya koyulduk. Aslında Rıza yoldaş sazları tek tek gözden geçirmeye başladı. Benim pek anlamadığım yoktu. Ve bir tanesini almaya karar verdik. Ama Rıza yoldaş dükkan sahibini biraz daha indirim yapması için ikna etmeye çalışıyordu. Başarılı da olmuştu. Dükkandan çıkarken onu

le-dir. Mücadeleye katılan her insanın yaşadığı süreç böyle işler. Bu süreç içerisinde olumlu olumsuz birçok durumla karşılaşırız. Düşeriz tekrar kalkarız ve her kalktığımızda değiştiğimizi geliştirdiğimizi hissediyoruz pratik her an eskileri alır yenileri verir ellerimize.

ÇAKIR GÖZLÜ RIZA'MIZA...

Ben bir rüzgârım özgürlük rüzgârı

Bir yürekte bir yüreğe taşırım umutları

Kavgayı, sevdayı, eylemi sazına nakış nakış işleyen yoldaşım. Dağ doruklarını düze indiren sesin şimdi dağ doruklarında yankılanıyor. Yüreklerekimizi sana, yüreğini bizlere getiriyor. Kim demiş ayrılık var diye? Kim demiş kavuşmak yok diye?

Biz yine yan yana yürüyoruz "ay ka-

sevinciyle bana gülerek “Partizan biraz açık gözlü ol. Az kalsın tüm paramı kaptırıyorduk” demişti.

Müzikle başladı yoldaşlığımız sonrasında köy faaliyetleriyle devam etti. İkimizin de ilk köy çalışmasıydı bu yüzden de çekingenlik ve büyük bir heyecan hakimdi. İlk durağımız Ovacık ilçesiydi. Ovacık Munzur suyuyla Munzur dağlarıyla ve orada savaşmış nice devrimcinin yaktığı isyan ateşiyle meşhurdur. Bu yüzden Dersim halkının yüreğinde ayrı bir yere sahiptir. Bizler de o gün Ovacık halkıyla buluşmanın sevinciyle, dilimizde özgürlük türküleriyle misafir olduk Ovacık’a. Arabada geçen yolculuklarımızda gözlerimiz sürekli ormanlara, dağlara dalıp gidiyordu. Çakır gözlü yoldaşın belki daha fazla dalıp dalıp gidiyordu. Az kalmıştı dağlarla kavuşmaya, kim bilir ne düşlere daldın Rıza yoldaş yüreğinde yanan isyan ateşiyle... Derken bir köyde durdu arabamız. Başladık ev ev gazetemizi dağıtmaya. Köylülerle sohbet etmeye...

Rıza yoldaşın halka olan bağlılığını ilk orada fark etmiştim. Gerilla alanında da olduğu gibi tüm inancıyla, duruluğuyla, köylülerin sıkıntılarını, acılarını dinlemeye, onlara kurtuluşun yolunu, mücadelemizi ve sistemin sömürü ve zulmünü bıkarak bilmeden anlatırdı. Kitlelerle konuştuğu zaman zorlanmazdı. Bunun sebebi hem aynı coğrafyanın insanı olduğu için hem de sistemin halka yabancılaştırmaya çalıştığı asimile-yozlaştırma politikalarına inatla karşı çıkıp kendi diline, kültürüne sahip çıkışındandı. Bu özelliği gerilla alanında da göze çarpan bir durumdu. Köylülerin sevgisini kazanmıştı. Bu özelliğiyle bizlere örnek bir yoldaştı. Ne zaman Rıza yoldaşla kitlelere dair sohbetimiz olsa aklında kitlelere dair tüm düşünceleri anlatır neyi nasıl yapmamızı tartışırdı. Halka yaşatılan katliamların, göçlerin topraksızlaştırmanın, sömürünün büyük öfkelerini yüreğinde taşır ve yaşatılan acıların hüznünü yüreğinin en derininde hissedirdi. Aynı şeyleri ailesi de kendisinde yaşamıştı. Kendi toprağından uzakta memleketine hasret büyümüşü. Ama düşmanın asimile etme ötekileştirme politikalarına boyun eğmemiş diline, kültürüne toprağına sadık kalmış ve bu bilinçle mücadelenin safında yerini almıştı. Kavganın deryasına tereddütsüzce atlamıştı Rıza yoldaş.

Tarih 2013’ün yazını gösterdiğinde yaşam yeni renklere, yeni düşlere ve yeni görevlere gebe idi. Bu yenilik-

ler Rıza’mızın “düşlerini gerçeğe” çevirmişti. O çok sevdiği, özlediği inandığı dağlar ona hoş geldin demiş kucak açmıştı. Geride sevdiklerini bırakmıştı her devrimci gibi ama hiçbir zaman geriye dönüp bakmamış. Sevdiklerini, arkadaşlıklarını, sevdasını yüreğine zulalayıp kuracağımız yeni yaşamın taşlarını örmeye başlamıştı. Biliyordu başka yolu yoktu. Sevdiklerinin yanında olmak karartılmaya

çalışılan yaşamı aydınlatmıyordu tek başına. Yaşama hiçbir şey yapmadan devam etmekle sistemin çarkının sökülemeyeceğini biliyor, ezilen halkımıza vurulmak istenen zinciri partimiz saflarında örgütlenerek, kırlardan şehirlere parça parça büyüterek mücadeleyi ancak akarak meydanlara, sokaklara çıkartılabiliirdi boynumuza vurulmak istenen zincir. Böyle düşünüyor ve böyle yüce bir görevi sırtlayıp yanına da umutlarını, sazını türkülerini alıp dağların yolunu tutuyor çakır gözlü yoldaşımız. Yoldaşığa olan bağlılıkla yaşamın her alanına uzanan elleriyle emeği üretiyor büyütüyor ve dağıtıyordu. Sazıyla, flütüyle sesiyle bizlere moral, coşku veriyor, çocuk şaşkınlığıyla güldürüyordu. Sadece bizlerin Rıza yoldaşı değil, köylülerin Rıza kirvesi, çocukların Rıza abisiydi. Köylülerin tabiriyle “peygamber gibi insan”dı. Köylere gittiğimizde Rıza yoldaşı otururken görmek pek mümkün olmuyordu. Ev halkı ne işle uğraşıyorsa hemen koşar “ana-amca siz oturun ben yapayım”der. Sofraya oturduğunda yemeyen evden biri varsa ne yapar eder o kişiyi de oturtturdu sofraya. Yayla çocuklarıyla oyunlar oynar onlara bakıp umut dolu yarının mavi düşüne daldardı. O vakit gözleriyle anlatırdı her şeyi.

Derviş oldun gönül gönül dolaştın

Balık oldun deryalara ulaştın...

Saza vurulan her pena vuruşu yaşama merhaba diyen bir çiçek gibidir. Her çiçek kendi renginde anlatır ezgisini, kimisi özgürlüğü, kimisi kavgayı, kimisi eylemi, emeli, dileği, sevdayı özlemi anlatır. Her renk türkünün içinde anlatılan öyküdür artık. Ve o öyküyü anlatan, dizelere döken bir ozan vardır. Halkımızın yaşadığı acı-

ları özlemleri, sevinçleri başkaldıran yürekleri bu çiçekler sen ise bu öyküyü anlatan ozansın Rıza yoldaş.

2013’ün sonbaharı müzik grubunun kurulduğu içerisinde şehit Ünal yoldaşında olduğu müzik topluluğunun ilk adımlarının atıldığı bir sonbahardı. Başta şehit yoldaşların büyük çaba ve emekleriyle yoğrulan bir ekiptik. Başlarken sınırlı sayıda olan ekibe Ünal ve Rıza yoldaşlar yeteneği, ilgisi olan yoldaşları da dâhil etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. İki yoldaşın da her konu açıldığında söyledikleri bir şey vardı: “Ekibimizde ne kadar yoldaş yer alırsa o kadar köklü oluruz. Aramızdan şehit düşen yoldaşların olması kaçınılmaz. Bildiklerimizi, çalabildiğimiz enstrümanları ilgisi olan yoldaşlara öğretilsek grubumuzun sürekliliğini sağlamış oluruz”. Bu fikirleriyle hem kendilerini geliştiriyor hem de yoldaşların gelişimi için emek harcıyorlardı. Rıza yoldaş saz ve yan flüt öğretirken bir yandan da sesi güzel olan yoldaşlarla ses eğitimi veriyordu. Bu eğitimlerin, çalışmaların sonucunda ortaya çıkan ürün hepimizi sevindiriyordu ama Rıza yoldaştaki sevinç ayrı yansıyor ortama. Ve böyle zamanlarda mutluluğunu kayalıklardan akıyordu suyun coşkusuna göğün enginliğine...

Müziğe doymak bilmeyen yüreğinle

hepimizin yüreğinde söylediğin bir türküyü yer ettin Rıza yoldaş. Her müzik gecesinde yoldaşlardan birçok istek parça gelirdi sen ise ezgilerin uzaklığı demeden sazınla götürürdün türkünün öyküsüne bizleri.

***

Mücadele zincirinin bir parçası olan halka bağlılıklarıyla yürümüşlerdi dik yamaçları, bu bağlılıkla Cizre’ye, Sur’a, Gewer’e Nusaybin’e ses olmak için adımlamışlardı çiçek kokan zozanları. Kürt halkına yaşatılan katliamın zulmün öfkesiyle yanan yüreklerini baharın hırçın akan derelerinde yummuşlardı. Ve bir türkü tutturmuşlardı hızla atılan adımlara eşlik eden. Bu türkü Sinan ve Rıza yoldaşların çocuklara olan sevgilerini, özlemlerini ve umutlarını anlatıyordu. Her iki yoldaşın ortak özelliklerinden bir tanesiydi çocuklara olan sevgileriydi. Bu şarkı sokakta oyun oynarken kana susamış katillerin kurşunlarıyla ölen çocuklardı. Bu şarkı köylerine her gece bomba, havan atıldığı için geceleri uyuyamayan, çocukluklarını yaşayamadan toprağına düşen küçük bedenlereydi. Oyuncaklarıyla oynamaları gerekirken fabrikada, tarlada makinelere kapılıp giden minik yüreklereydi. Sokakta mendil satıp evlerine bir parça ekmek götürmek umuduyla kalabalık şehrin sokaklarında kaybolan çocuklardı.

Çocuklar inanın, inanın çocuklar

Güzel günler göreceğiz güneşli günler

Motorları maviliklere süreceğiz,

Güzel günler göreceğiz güneşli günler

Ve insanlığa yaraşır olan idealleriyle, yüreklerinde sönmek bilmeyen meşaleleriyle yaşamlarının son anına kadar düşmana ve onun tüm alçak emellerine meydan okuyarak şehitler kervanına katıldı iki dağ kokulu yoldaşımız. SİNAN’IMIZ, RIZA’MIZ. Bizlere veda ederken ışık saçan gözleriyle, kurtuluşu haykıran türküleriyle ezilen tüm dünya halklarını bir kez daha selamlayarak kanat çırpıtlar sonsuzluğa. Yankılandı sesleri bir uzun hava gibi Deşt’ten, çarparak doruklarına Serhat’ın, Toroslar’ın, Cudi’nin, Kaçkarlar’ın... Ulaştı direnişin diyarı olan Cizre’ye, Nusaybin’e, Gever’e, Amed’e... Karıştı özgürlüğe feda olan canların zilgit seslerine... (bitti)

*Bu yazının birinci bölümü 28 Haziran tarihli 13. sayımızda yayımlanmıştır.

*yazının başlangıcı 24.sayfadadır.

Antlaşması'yla da bunu tescillemiştir. 1933 yılında ise Rumlar, İngiliz sömürgeciliğine karşı mücadeleye başlamış, ilk işleri de Valilik konanğını yakmak olmuştur. İngiltere bu durumdan kurtulmak için adaya yerleştirdikleri ve o zaman Müslüman olmayan Türkleri örgütleyerek, kaos ortamını oluşturmaya ve kendine rol biçmeye başlamıştır. İngiltere'ye karşı mücadele büyüdükçe İngilizler yeni örgütler kurmaya başladılar. 1944'te Fazıl Küçük, Milli Türk Halk Partisi'ni kurdu. İngiltere'nin egemenliğine karşı mücadelenin başını, daha sonra legal oluşumu AKEL olan Kıbrıs Komünist Partisi çekiyordu. 50'li yıllarda adanın önemi daha da artmış, Yunanistan tarihi ve ulusal bağları olduğu gerekçesiyle hak iddia etmeye başlamıştır. Türkiye ise bu duruma karşı adada kalıcı olan İngiltere'yi desteklemiştir.

1955'te Kıbrıs Savaşçıları Ulusal Örgütü (EOKA) kuruldu. Örgüt Rum şovenizmiyle şekillenmiş, adadaki Türklerle karşı eylemler düzenleyen bir karaktere sahipti ve yaptığı eylemlerle halkların karşı karşıya gelmesinin yollarını dölüyordu. Türk devleti de buna karşı özellikle Rumların yoğun yaşadığı bölgelerde provokatif açıklamalar yaparak Rumlara karşı halkı kışkırtma ve saldırtma politikasını devreye soktu. Bu temelde Kıbrıs'ta kendine bağlı paramiliter örgütlenmeler oluşturarak çalışmalarını yoğunlaştırdı. Nitekim "6-7 Eylül olayları" olarak bilinen, Mustafa Kemal'in Selanik'te doğduğu evin

bombalandığını, bunu Rumların yanına bırakmamak gerektiği söylemiyle kışkırttığı provokasyonu sokaklara taşıdı. Rumlara ait iş yerleri, evler, mekanlar ateşe verilmeye, insanların linç edilmeye başladı. Kuşkusuz ki yapılan saldırılar Özel Harp Dairesi tarafından planlanıyor ve gerçekleştiriliyordu. 1 Ağustos 1958'de Türk Mukavemet Teşkilatı (TMT) kurularak, başına o zamanki görevi sömürge savcılığı olan Rauf Denktaş getirildi. Kurulur kurulmaz yayınladıkları bildirilerde Türklerin TMT'nin talimatlarına uymaları istendi. EOKA'nın saldırılarına karşı TMT'nin örgütlediği karşı savaş ile saldırılar artmaya başladı. Hem EOKA hem de TMT milliyetçi-şoven temelde örgütlenmiş özel savaş örgütlenmeleriydi. TMT Türk devletinin işgalciliğine zemin hazırlamakla görevlendirilmişti. Yani sadece Türk şovenizmini kışkırtmakla kalmadı, faşist işgalciliğe zemin hazırlamaya dönük politik-askeri faaliyetlerini inşa etti. Yaratılan kaos ortamı, çelişkilerin şiddetlenmesini beraberinde getirdi ve iki örgüt de bu soruna ilerici güçlerin müdahale etmesini istemediklerinden dolayı ilerici kurum ve örgütleri hedef aldılar.

1960 yılında Zürih ve Londra görüşmelerinde anlaşmaya varılmış ve Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kurulması konusunda ortaklaşmıştı. Kurulan Kıbrıs Cumhuriyeti'nde her iki toplum da temsil hakkına sahipti. Ancak stratejik öneme sahip bu adada emperyalistlerin oyun planları hiç eksik olmadı. Türk ve Yunan egemen sınıfları, emperyalistler ve Kıbrıs'ta-

ki gerici güçler bu pazara ve stratejik alana hakim olmak için durmaksızın şovenizmi, kanlı oyunlarla besleyip büyüttü. Bu durum doğal olarak onların ürettiği barış ve uzlaşmaya dayalı çözümlerin daha başından ölü doğmasına neden oldu. Daha sonrasında TC'nin işgaliyle oluşan parçalanma "çözüm planlarının" masada hiç eksik olmamasını beraberinde getirdi. Ancak Kıbrıs'ta, Annan Planı gibi birçok plan ölü doğdu.

Yapılan antlaşmayla sorunların çözülebileceği hesaplanmış ama İngiltere yine kendinden bağımsız bir planın işlemeyeceğini ve ancak kendisinin rol aldığı bir planın işe yarayacağını göstermek için inisiyatifi kullanmaktan geri kalmadı. Adadaki İngiliz askeri varlığına dokunulamamıştı. İlk Cumhurbaşkanı Makarios olmuş, Fazıl Küçük ise yardımcılığına getirilmişti. Ama yapılan antlaşmayla beklenen olmamış, işler yumuşamamıştı. Türkiye müdahale sinyalleri vermeye başlamıştı. ABD Başkanı Jhonson, 5 Haziran 1964 tarihli mektubunda Türkiye'yi "şiddetli bir dille uyararak" müdahaleye karşı olduğunu bildirmişti. Ancak Türkiye, Türklere saldırıları bahane ederek iki gün boyunca Rumlara ait bölgeleri bombaladı. Buna ne ABD ne de İngiltere bir şey demedi. 15 Temmuz'da Makarios rejimine karşı Sompson Darbesi gerçekleşti. Adada durumların kötüye gittiğini düşünen TBMM toplanarak, hükümete savaş yetkisi verdi. 14 ilde sıkıyönetim ilan edildi. Ecevit milliyetçi söylemlere sarılarak Türkiye'deki hakları baltalamaya başladı.

Sompson darbesinden beş gün sonra 20 Temmuz 1974 tarihinde Türkiye adaya garantörlük anlaşmasına dayanarak müdahale etti, adanın kuzeyi işgal edildi. Bir devlet kuruldu ve TC'nin bütün kirli ilişkilerinin sürdürüldüğü, Akdeniz'de stratejik öneme sahip bir "yavru vatan" doğurtuldu.

KKTC günümüze kadar silah kaçakçılığı, uyuşturucu ticareti, kara para aklama vb. işlerinin yapıldığı, özellikle de mafyatik örgütlenmelerin başındaki isimlerin mekanı haline geldi. Türk Metal-İş Sendikası'nın başkanı Mustafa Özbek'in adanın kuzeyinin büyük bölümüne sahip olduğu söylentileri boş değildir. Türkiye'de ise sürekli olarak bu durum "milli bir dava" olarak propaganda edildi, halklar aldatılarak işgal meşrulaştırılmaya çalışıldı.

20 Temmuz 1974'de Türk ordusu tarafından Kıbrıs'a yönelik müdahale, emperyalizmin ve egemen sınıfların çıkarlarına hizmet eden ve emekçilerin çocuklarının asker elbisesi giydirilerek öldürmeye ve ölmeye gönderildiği bir işgal hareketidir. 44 yıldır Rum ve Türk halkları arasında bir sorunmuş gibi gösterilmeye çalışılan Kıbrıs, Lahey Planı ve Annan Planı gibi emperyalist önerilerle, TC ve Yunan devletlerinin müdahaleleriyle çözüme kavuşturulamaz. Gerçek ve kalıcı çözüm; emperyalistlerin ve işgalcilerin adadan kovularak, adada yaşayan her milliyetten işçi ve emekçilerin, halkların eşit ve kardeşçe yaşayabileceği demokratik sosyalist bir toplum yaratma yolunda ortak mücadelesi ile mümkün olacaktır.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Akiner Çağlar: Erzincan-Tercanlı bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. 1980 öncesi Bağcılar bölgesinde devrimci mücadeleye katıldı. 1981 yılında Erzincan'da yakalandı. İşkencelere boyun eğmeyen Çağlar, Metris ve Sağmalcılar hapishanesinde kaldı. Tahliye olduktan sonra iş olanakları nedeniyle Akhisar'a gitti. Çağlar burada geniş bir Partizan kitlesinin yaratılmasına katkıda bulundu. Daha sonrasında Özgür Gelecek Malatya Temsilcisi olarak görev aldı. 24 Temmuz 1998'de görev için gittiği bir köyden dönerken kalp krizi geçireerek ölümsüzleşti.

Tuncer Mengücek: Kars'ın Büyük Çatak köyünde yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Öğrencilik yıllarında DHB

(Devrimci Halkın Birliği) saflarında mücadeleye atıldı. 1979'da DHB'nin Kaypakaya'nın düşüncelerini reddettiğini kavrayarak PP saflarında yerini aldı. Yürüttüğü militanca mücadelede defalarca gözaltına alındı ve her seferinde işkencehanelerden zafere çıktı. 4 Ağustos 1985'te çalıştığı inşaatın 8. katından düşerek yaşamını yitirdi.

Muharrem Horoz: 1967'de Sivas Divriği'de doğdu. 1989 yılında Trakya Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümü'nde okurken tanıştı Proletarya Partisi'yle. Ölümsüzleştiği tarihe kadar pek çok görevi omuzladı. 1999 yılının Ağustos ayında düşmana esir düştü. Proletarya Partisi MK Yedek Üyesi iken 2000 yılında başlayan F tiplerine karşı yapılan Ölüm Orucu

direnşinin 236. gününde 3 Ağustos 2001 tarihinde ölümsüzleşti.

1 Ağustos Şehitleri

Doğan Memeçil komutasındaki 10 kişilik gerilla birliği, Sivas, Erzincan ve Dersim'in kesiştiği noktaya yakın bir bölgeden hareket ederek Yeşilyazı'dan geçerek Söğütlü'ye uğrar. Topuzlar köyünde mola verdikleri bir yerde köylüler, askerlerin köye yığınak yaptığını, dikkatli olmaları gerektiğini iletir. Ancak bu arada düşman köye yığınak yapmaya başlamıştır bile. Gerillalar, düşmanın yoğunlaşmasını görünce geri çekilmeye başlamış fakat düşman öncesinde alanda pusuya yattığı için yakın mesafeden birlik taranmaya başlanır. Bu ateş bombardımanı altında köyün içine çekilir. Köyün içinde

devam eden çatışmada önce **Doğan Memeçil**, ardından da **İsmail Kaya** ölümsüzleşir. Onların ardından düşman karşısında kahramanca direnen **Yusuf Yıldırım, Ali Demir, Cahit Oğuz, İmam Utan, Süleyman Kaya, Yusuf Tosun ve Cumhur İçöz** ölümsüzleşir.

Erzincan Kılıçkaya Şehitleri

31 Temmuz günü özel bir görev için gittikleri Erzincan ili Kılıçkaya Köyü yakınlarında düşmanın saldırısına uğradılar. Gerillalarla göğüs göğüse çarpışmayı göze alamayan düşman güçleri kilometrelerce uzaktan teknolojinin gücüne dayanarak top mermileri yağdırmayı tercih ediyordu. Top mermileri partizanların etrafına yağmur gibi yağmaya başlar. Bu saldırıda Halk Ordusu savaşçıları **Fethi Özdemir** ve **Özlem Sürgeç** ölümsüzleşir.

İŞGAL ÖZGÜRLEŞTİRİR Mİ?

Bir “Karaoğlan” vardı yakın tarihte Türkiye halkının hafızasında. Adı unutulmasın diye 70’lerin solcu-liberal politik ortamında yaşam bulmasına ve de ünlenmesine izin verilen, beslenip büyütülen, şapkasıyla “toprak işleyenin, su kullananın” sloganıyla “halk adamı” olduğu topluma kanıksatılan B. Ecevit; ince, kara bir oğlan olarak hafızalara kazınmaya çalışıldı. Tarihin o “çalkantılı” döneminde halkın biriken ve de “tehlikeli boyutlara” gelmesinden endişe edilen(!) bir öfkesi söz konusuydu. ‘68 hareketinin ve ‘71 devrimci kopuşunun şekillendirdiği gençliğin, emekçi sınıfların aynı zamanda köylülerin yükselen devrimci-demokratik mücadelesinin sistem içine çekilmesi için toplumu “sakinleştirebilecek”, enerjisini “boşaltmasını” sağlayacak bir “motor” gücüne ihtiyaç vardı. Tabi bir de şovenizmle zehirlenmiş bir “kahramanlık” gerekiyordu. Bu ihtiyaç “Kara-

oğlan” keşfinden sonra hasıl oldu. Artık çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının sorunlarına çözüm üretebilecek bir “halk adamı” vardı. Bu “halk adamı”nın yapması gereken bir ders daha vardı. Hazırlığı iyi yapıp temsilcisi olduğu Türk hakim sınıflarına rüştünü ispatlaması gerekiyordu.

20 Temmuz 1974’te Karaoğlan, Kıbrıslı “Türk”leri, Kıbrıslı Rumlar’ın “baskılarından” kurtarmak için ve adanın kuzeyini “özgürleştirmek” için emir verdi orduya. Milli duygular kamçılanmış bir şekilde harmanlanarak “şanlı Türk ordusu”nun adaya müdahalesi, o zamanki basın yayın organlarında ve TRT’de flaş haber olarak verilmeye başlanmış ve “Türk’ün gücü” bir kez daha dünyaya gösterilmişti. Buna paralel Karaoğlan da adeta kahramanlaştırılmış “vatan ve millet sevdalısı” bir lider olmuştu. Bu lider Kıbrıs “zaferi”yle rüştünü ispatlamış, halkın sisteme yönelik biriken öfkesinin yatıştırıl-

ması ve alt seviyelere çekilmesi için bir mihenk taşı olarak kullanılmıştı. Bu temelde de andaki görevini layıkıyla yerine getirmişti. Böylece 68’de dünyada birçok ülkede gelişen ilerici toplumsal hareketlerin Türkiye’deki yansıması büyük ölçüde sistem içine çekilebilmiş geçici de olsa Türk egemenlerine bir nefes aldirabilmişti.

Emperyalizme göbekten bağımlı olan Türk devletinin kurulduğu günden beri temel hiçbir politikası efendilerinin izni ve desteği olmadan yaşam bulmamıştır. Bu topraklarda önemli politik kararları emperyalist efendilerinden bağımsız alamayan devlet, kendi coğrafyası dışındaki bir coğrafyaya askeri bir müdahale ile girmiş, işgal etmiş, yakıp yağmalayıp talan etmiş ve orada kendisinden başka hiçbir ülke tarafından tanınmayan, hatta Birleşmiş Milletler Örgütü’nün kararlarıyla (1984 Mayıs’ında BMGK 500 No’lu kararlar KKTC ilanını ayrılıkçı bir hareket olarak değerlendirdi)

işgalci olarak tanımlanan bir yönetim idare etmiştir. Emperyalist efendileri bile TC’ye yaptığı uluslararası hukukta bir suç olduğunu söylüyor ama kabul “ettiremiyor”. Hâlâ KKTC diye sadece TC tarafından tanınan bir “ülke”nin varlığı sorunu, uluslararası platformlarda “Kıbrıs Sorunu” olarak kabul görmekte ve Rum yönetiminin AB’ye üye olmasıyla birlikte de tüm Kıbrıs’ı kapsayacak tarzda bir mesele olarak masada durmaktadır.

ADANIN TARİHSEL SÜREÇTEKİ KONUMU

Ada, 1571’den 1878’e kadar Osmanlı’nın işgali altında kalmış, Osmanlı’nın yenilmesinden sonra Rusya’nın da güçlenmesiyle hakimiyetini yitirmiş ve yine Rusya’nın inisiyatifiyle Berlin Konferansı’nda İngiltere’ye kiralanmıştır. İngiltere, 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan sonra adayı ilhak ettiğini açıklamış ve Lozan **Devamı 23. sayfadadır.**